

**Perussuomalaiset rp.
Eduskuntavaaliohjelma 2007**

Oikeudenmukaisuuden, hyvinvoinnin ja kansanvallan puolesta!

Perussuomalaiset rp. - Eduskuntavaaliohjelma 2007

Oikeudenmukaisuuden, hyvinvoinnin ja kansanvallan puolesta!

Sisällys

1 SOSIAALI- JA TERVEYSPALVELUT TURVATTAVA KAIKILLE	2
1.1 VANHUSTENHUOLTO	3
1.2 OMAISHOITO	4
1.3 VAMMAISET	5
1.4 ENNALTAEHKÄISEVÄ TERVEYDENHUOLTO	5
1.5 PÄIHDEPOLITIikka	6
1.6 ELÄKELÄISET	6
1.7 SOTAVETERAANIT	7
2 VEROT MAKSUKYVYN MUKAAN	7
3 KYLLÄ KUNTAYHTEISTYÖLLE, EI SANELUPOLITIIKALLE	9
4 KANSAN SAATAVA SUORAAN PÄÄTTÄÄ EU:STA	10
5 IHMISOIKEUDET JA OIKEUSTURVA	12
5.1 SISÄINEN TURVALLISUUS	12
5.2 NOUDATETTU PERUSTUSLAKI IHMISOIKEUKSIEN EDELLYTYS	13
6 OIKEIN SUUNNATTU KOULUTUS ON TIE HYVINVOINTIIN	13
7 TALOUS- JA ELINKEINOELÄMÄ	14
7.1 HYVÄ TYÖLLISYYS JA LAAJA HYVINVOINTI TOISTENSA EDELLYTYKSET	15
7.2 ENERGIA, YMPÄRISTÖ JA LIIKENNEYHTEYDET	16
8 ALUE- JA MAATALOUSPOLITIikka	17
8.1 OMAVARAINEN MAATALOUS- JA ELINTARVIKETUOTANTO	17
8.2 ALUEPOLITIikka PITKÄLLÄ TÄHTÄYKSELLÄ	18
9 PAKOLAISPOLITIikka KUNTOON JA MAAHANMUUTTAJAT MAASSA MAAN TAVALLA	19
9.1 PERUSTEETTOMAT PAKOLAISET PIKAKÄÄNNYTETTÄVÄ JA MAAHANMUUTTAJIEN KOTOUTUMISTA EDISTETTÄVÄ	19
9.2 KEHITYSAVUSTA KRIISIAPUUN	20
10 LAPSET OVAT KANSAKUNNAN TULEVAISUUS	20
11 ULKO- JA TURVALLISUUSPOLITIikka	22

PERUSSUOMALAISTEN EDUSKUNTAVAALIOHJELMA 2007 Oikeudenmukaisuuden, hyvinvoinnin ja kansanvallan puolesta

1 Sosiaali- ja terveystalvet turvattava kaikille

Perussuomalaiset kannattavat perinteistä pohjoismaista hyvinvointivaltiomallia, jossa sosiaali- ja terveystalvet turvataan kaikille kansalaisille. Tätä taustaa vasten onkin mielestämme väärin, että laajaa ja toimivaa suomalaista mallia hyvinvointivaltiosta on alettu EU:sta johdettujen erilaisten strategioiden seurauksena selvästi karsia. Näin on tehty, vaikka valtiontalous on ollut ylijäämäinen jo vuosia. 1990-luvun laman aikana heikennettyjä sosiaali- ja terveystalvetta ei ole kuitenkaan palautettu entiselle tasolle, vaikka taloustilanne tarjoaisi siihen mahdollisuudet.

Poliittinen eliitti on ottanut EU:n päätökset ja poliittiset linjaukset vastaan sellaisinaan kyseenalaistamatta niitä. Kuntatasolla virkamiehet ja johtavien puolueiden poliitikot ovat käytännössä toteuttaneet julkisten palveluiden heikennykset. Samanaikaisesti he ovat pyrkineet luomaan yksityispuolelle kallista maksullista järjestelmää, johon on viime aikoina ruvettu suuntaamaan yhä lisääntyvässä määrin yhteiskunnan varoja. Näitä talvetta voivat käyttää vain varakkaammat kansalaiset. Tämän järjestelmän seurauksena monet syrjäseutujen kunnat kärsivät kunnanlääkäripulasta, koska lääkäreillä on mahdollisuus ansaita kuukausipalkkansa noin kolmen vuorokauden viikonloppupäivystyksellä joko yksityisvastaanotossa tai keikkalääkärimä lääkärripulasta kärsivässä kunnassa.

Vastalauseita nykymentolle ei siis ole kunnista kuulunut ja kun valtion myöntämiä valtionosuuksia ei ole korvamerkitty sitten 1990-luvun alkupuolen, ovat kuntapäätäjät saaneet kohdistaa avut mielivaltaisesti. Valtiojohdon taholta tulleet viestit siitä, että julkista sektoria on karsittava, on otettu kunnissa vastaan enemmän kuin kuuliaisina. Valtionapuja on käytetty terveydenhuollon sijasta johonkin muuhun. Valtakunnan tasolla perusteluna karsimispäätöksille on käytetty myös globaalia talouskilpailua. Köyhyyden ja syrjäytymisen hyväksyminen ns. normaali-ilmionä edustaa anglosaksista ajatteluperinnettä, jossa valtion tärkeimmäksi tehtäväksi nähdään vain markkinoiden vapaan toiminnan turvaaminen. Poliittiset päätökset on EU-jäsenyyden aikana tehty ylhäältä alaspäin, eikä ruohonjuuritason viesteistä ole välitetty.

Kuitenkin monet tutkimukset osoittavat, että pohjoismaainen laaja hyvinvointivaltiomalli ei estä korkeaa työllisyyttä, hyvää talouskasvua ja siten palveluiden laajaa rahoituspohjaa, vaan päinvastoin mahdollistaa sen. Vain hyvin pieni osa kansalaisista on valinnut tietoisesti yhteiskunnan tukien varassa elämisen. Mistään laajasta sosiaalietuuksien hyväksikäytöstä tai järjestelmän kannustamattomuudesta ei voida puhua.

Pohjoismaisen hyvinvointivaltion vahvuus on ollut nimenomaan sen universaalisuus (kattavuus ja tasapuolisuus): niin pienituloiset kuin suurituloisetkin ovat kokeneet mallin omakseen, koska jokainen on saanut osansa julkisesta hyvinvoinnista. Siksi onkin mielestämme tärkeää, että jatkossakaan julkisia talvetta ei kohdennettaisi vain ja ainoastaan pienituloisille. Jo nyt on näkyvissä merkkejä siitä, miten suurituloiset hakeutuvat yksityisen palvelutarjonnan piiriin, koska etenkin julkista terveydenhuoltoa on karsittu rankalla kädellä. Samaan aikaan ovat kasvaneet vaatimukset suurituloisten verotuksen keventämisestä ja tuloerojen voimakkaan kasvun sallimisesta kannustavuuden ja oikeudenmukaisuuden nimissä. Nykymentolla palvelujen maksajiksi joutuvatkin keskituloiset, ja on todennäköistä, että mikäli rikkaimpien verorasitusta yhä kevennetään, kasvavat

vaatimukset verotuksen keventämisestä myös keskiluokan keskuudessa. Lopputuloksena on kierre, jossa julkiset palvelut karsitaan minimiin, sosiaalinen ja terveydellinen hyvinvointi heikkenevät, tuloerot kasvavat entisestään ja yksilöiden mahdollisuudet ns. sosiaaliseen nousuunkin kaventuvat merkittävästi. Tätä me Perussuomalaiset emme hyväksy.

Isoja yhteiskunnallisia ratkaisuja ei pidä tehdä lyhytnäköisesti vallitsevien talousoppien tai EU:n määrittämien strategioiden pohjalta. Perinteinen suomalainen yhteiskuntamalli on nähtävä vahvuutena ja mahdollisuutena myös tulevaisuudessa. Perussuomalaisten mielestä vain laajat julkiset palvelut mahdollistavat hyvinvoinnin kasvun jokaisessa tuloluokassa ja antavat samalla vakaat ja rauhalliset edellytykset kehittää yhteiskuntaa entisestään. Julkistalouden merkittävä osuus kansantalouden kokonaistuotannosta ja tulonsiirrot niille, jotka niitä eniten tarvitsevat, ovat myös demokratian edellytys: jos julkinen sektori karsitaan minimiin, päätökset tapahtuvat markkinoiden kautta. Kansalaisista tulee silloin vain kuluttajia ja irrallisia yksilöitä, joiden on jokaisen huolehdittava itse itsestään riippumatta elämäntilanteesta.

Sosiaali- ja terveyspalvelujen tuotanto tulee ensisijaisesti säilyttää julkisella sektorilla, sillä ulkoistettu palvelutuotanto erilaisine maksusitoumuksineen ei talouden laskusuhdanteiden aikana pystyisi todennäköisesti aina takaamaan palveluita kaikille. Maksusitoumusten varassa olevat ulko ostettavat palvelut kun joutuvat ensimmäisinä kuntien leikkauslistalle, jos taloustilanne sitä vaatii. Jo nykyisin kunnissa lääkärit suorittavat potilaiden valintaa, kaikki eivät saa lähetettä yksityispuolella tarjolla oleviin lääkäripalveluihin. Varsinkin eläkeläisten ja työttömien kohdalla tehdään kokoajan tätä piilovalintaa. Tämä suuntaus on vastoin omaa näkemystämme, joka perustuu kristillis-sosiaaliseen arvopohjaan. Siinä ihmistenvälinen tasa-arvo on tärkeimmällä paikalla.

Ensisijaisesti tulee siis mielestämme tukea julkisia sosiaali- ja terveyspalveluita ja niiden julkista tuottamista ja vasta toissijaisesti yksityisiä palveluntarjoajia, joilla on täydentävä rooli peruspalveluissa. Kuitenkin esimerkiksi vaatimukset henkilöstömitoituksen suhteen on nostettava julkisella puolella samalle tasolle kuin ne ovat tällä hetkellä yksityisillä sosiaali- ja terveyspalveluiden tarjoajilla. Tämä lisäksi automaattisesti myös hoitohenkilökunnan määrää sairaaloissa, terveyskeskuksissa ja vanhainkodeissa. Samoin on mm. hoitohenkilökunnan virkoja vakinaistettava pätkätöiden sijaan. Nykyiset työolot aiheuttavat sen, että hoitoalalle koulutettu työvoima hakeutuu muihin kuin hoitoalan töihin. Julkisen sektorin tulee olla hyvä eikä huono esimerkki muulle yhteiskunnalle. Jos julkisella sektorilla viitataan kintaalla kansalaisten mielipiteille ja vaatimuksille, niin ei voida odottaa, että yksityisellä sektorilla toimittaisiin yhtään vastuullisemmin.

EU:ssa kaavailtua kolmannen sektorin tuottamien palveluiden ja toimintojen verollepanoa kilpailun tasapuolisuuden nimissä Perussuomalaiset eivät kannata, sillä pääosin vapaaehtoisvoimin toimivia järjestöjä ja seuroja ei voida asettaa samalle viivalle puhtaasti yritystoiminnan kanssa. Erilaiset seurat ja järjestöt tuottavat esimerkiksi liikunta-, kulttuuri- ja terveyspalveluita, joilla on kasvava merkitys ainakin syrjäseuduille ja vähävaraisille yhä enemmän puhtaalle rahastukselle perustuvassa yhteiskunnassamme. Emme kuitenkaan katso, että Suomessa tulisi siirtyä sellaiseen palvelutuotantomalliin, jossa järjestöt ja yhdistykset vastaisivat suurimmasta osasta palvelutuotantoa kuten joissakin Keski-Euroopan maissa.

1.1 Vanhustenhuolto

Vanhustenhuollossa on ilmennyt suuria puutteita viimeisten vuosien aikana. Hoitohenkilökuntaa on yksinkertaisesti liian vähän erityisesti vanhainkodeissa ja terveyskeskuksissa, mutta myös kotipalvelussa. Vanhustenhuollon tärkeys kokonaisuudessaan on unohtunut suurten puolueiden

päättäjiltä valtakunnan-, mutta myös kuntatasolla. Tästä kertoo muualle kuin terveydenhuoltoon ohjatut valtionosuudet, pätkätöiden tietoinen teettäminen, kouluttamattoman työvoiman käyttäminen ja todellisuudesta irrallaan oleva budjettikuri, jota on harjoitettu jopa yhdessä vanhustyönjohtajien kanssa. Edes ay-liike ei ole onnistunut parantamaan eturyhmänsä ja samalla vanhusten asemaa. Mikään ylempi virkamiestaho ei ole voinut lain nojalla puuttua epäkohtiin, koska lääninhallituksillakin on vain kehotuksia antava rooli tilanteissa, joissa kunnallisessa vanhustenhuollossa on ilmennyt puutteita.

Vanhustenhuollon ongelmien korjaamisen osalta professori Sirkka-Liisa Kivelän keväällä 2006 julkaistu selvitystyö on mielestämme totuudenmukainen ja antaa hyvän pohjan vanhustenhuollon alennustilan korjaamiseksi. Tälläkään työllä ei ole kuitenkaan mitään arvoa, jos sen sisältämiä toimintaehdotuksia ei oteta päätöksenteossa huomioon. Viitteitä tästä jo valitettavasti on, kun Kivelän suu yritettiin tukkia sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön toimesta, niin että Kivelä järjesti oman tiedotustilaisuutensa selvitystyöstänsä.

Laaja poliittinen tahto korjata asiantilaa on toistaiseksi puuttunut, vaikka ainakin Perussuomalaiset ovat niin eduskunnassa kuin kuntatasolla parhaansa mukaan pyrkineet puuttumaan näihin epäkohtiin. Tähän poliittiseen anemiaan, joka heijastuu myös veronmaksajien terveyteen, on Perussuomalaisten mielestä viimeistään nyt tultava muutos. Nykyisistä henkilöstömitoitussuosituksista on tehtävä kuntia velvoittavia, jolloin hoitohenkilökunnan määrää on automaattisesti lisättävä. Pelkillä suosituksilla ei ole mitään arvoa. Mielestämme olisi myös vakavasti harkittava henkilöstömitoituksen nostamista julkisessa terveydenhuollossa tasolle, jota lain nojalla edellytetään yksityisten palveluntarjoajien kohdalla. Lisäksi vanhusten terveydenhuoltoon erikoistuneiden lääkäreiden (geriatria) koulutusmääriä on lisättävä, jolloin vanhustenhuollossa vältyttäisiin jatkossa paremmin esimerkiksi lääkkeiden yliannostukselta. Moraaliton meno ei saa jatkua, vaan arvot on laitettava tärkeysjärjestykseen. Vanhustenhuollon nykytilan kohentaminen on siinä järjestyksessä ensimmäisenä.

1.2 Omaishoito

Omaishoito on kaikkien laskelmien mukaan monissa tapauksissa yhteiskunnalle edullisin hoitomuoto. Se on sitä myös silloin kun omaiselle maksetaan hoitotyöstä hänelle siitä ehdottomasti kuuluva korvaus, omaishoidon tuki. Valitettavasti kuntien päätettävissä oleva omaishoidontuen saajien määrä on kokonaisuudessaan alentunut vuoden 2006 aikana, kun valtiovalta päätti nostaa omaishoidontuen vähimmäismäärää. Jouduttiin ojasta allikkoon, koska uuteen velvoitteeseen ei kohdistettu korvamerkittyä määrärahaa, jolloin vanhojen puolueiden hallitsemisissa kunnissa kauttaaltaan vähennettiin omaishoidon tuen saajien määrää eikä uusia sopimuksia niiden tarpeellisuudesta huolimatta joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta tehty. Tämä on lyhytnäköistä päätöksentekoa, jossa ei ymmärretä sen paremmin kustannustehokkuuden kuin inhimillisyydenkään päälle. Se, että omaistaan hoitavalle ihmiselle ei makseta tukea lainkaan, ei ole kustannustehokkuutta, vaan lähimmäisten hyväksikäyttämistä.

Perussuomalaiset ovat edustajiensa avulla jo pitkään vaatineet, että omaishoidon tuen maksatus siirrettäisiin kuntien sijasta KELAlle, koska kunnissa ei ole ymmärretty omaishoidon etuja laitoshuoltoon nähden tai sitten on käytetty omaishoitajia hyväksi ilmaisena työvoimana. Näin myös tuen myöntämisperusteet olisivat yhdenmukaiset eivätkä riippuvaisia kunnan taloudellisesta tilanteesta. Perussuomalaisten mielestä yhteiskunnan tulee tarjota omaiselle kunnolliset mahdollisuudet omaisensa hoitamiseen. Kuitenkin täytyy muistaa, että omaishoidosta ei saa tulla ensisijainen tapa hoitaa vanhuksia ja sairaita. Halu omaishuoltoon on lähdettävä aina hoidettavasta ja hoitajasta itsestään. Tällä hetkellä omaishoidon resurssointi on kuitenkin liian niukka ja siihen on

tehtävä nopeasti korjaus. Omaishoitajille on myös taattava laissakin määritelty määrä vapaapäiviä raskaasta, mutta arvokkaasta työstään.

1.3 Vammaiset

Vammaiset ovat yhtä arvokkaita kuin muutkin ihmiset. Siksi vammaisille henkilöille on taattava yhtäläiset mahdollisuudet toimia elämän eri osa-alueilla kuin muillekin ihmisille. Yhtään uusia vammaispoliittisia julistuksia ei kuitenkaan tarvita, vaan nyt on aika siirtyä kauniista sanoista tekoihin.

Ensimmäisenä tehtävänä on mielestämme vammaisten arvostuksen nostaminen ja vammaisia koskevan suvaitsevaisuuskasvatuksen merkittävä lisääminen muun väestön keskuudessa. Sitä kautta myös vammaisia koskevat muut poliittiset päätökset olisivat pitkällä tähtäimellä todennäköisesti nykyistä parempia. Perussuomalaiset eivät hyväksy vammaisten henkilöiden jallitusta, jota valitettavasti tapahtuu jopa kuntapäätöksenteossa. Vammaiset ovat usein ensimmäisinä kärsijöinä, kun valtion tai kuntien budjetteja aletaan laittaa nälkäkuurille. Tämä on erityisen tuomittavaa, sillä monet vammaiset eivät joko jaksa, pysty tai kykene itse valvomaan etujaan tavalla, jolla muut siihen ainakin lähtökohtaisesti pystyvät.

Me Perussuomalaiset emme hyväksy myöskään sitä, että vammaisuutta yritetään jopa tietoisesti poistaa yhteiskunnasta erilaisin raskausseulonoin. Onko yhteiskunta muka täydellinen ilman vammaisia? Pois silmistä, pois mielestä, on darwinistinen ja julma - yksinkertaisesti väärä - tapa tehdä päätöksiä.

1.4 Ennaltaehkäisevä terveydenhuolto

Ennaltaehkäisevä terveydenhuolto perustuu säännöllisiin terveystarkastuksiin ja kontroleihin eri väestö- ja riskiryhmissä. Monet kalliit sairaudet pystytään estämään, kun ne havaitaan ajoissa. Tällä hetkellä ennaltaehkäisevän terveydenhuollon laiminlyönnistä ja riittämättömyydestä johtuvat ongelmat heijastuvat erityisesti nuorten ja nuorten aikuisten (mutta myös muiden) heikentyneessä mielenterveydessä, lasten ja aikuisten huonontuneessa suun terveydessä ja nuorten seksitautien lisääntymisessä.

Erityisesti tulisi perussuomalaisten mielestä puuttua nuorten mielenterveyspalveluiden kohentamiseen ja hammashuollon hoitajonon purkamiseen. Myös lapsille ja heidän vanhemmilleen suunnattua suun hygieniaan liittyvää valistusta on lisättävä, jotta kotona puututtaisiin tiukemmin lasten sokerinsyönttiin. Seksuaaliterveyteen liittyvää valistusta olisi myös lisättävä ja sen tyyliä mahdollisesti harkittava uudestaan. Nuorten terveysongelmat ovat lisääntyneet erityisesti lukiolaisilla, joita ei monissa tapauksissa kutsuta terveystarkastukseen lainkaan. Tämä näkyy myöhemmin myös korkeakouluissa, joissa esiintyviin mielenterveydellisiin ongelmiin osasyynä ovat myös tiukentuneet vaatimukset opintovauhdista, riittämätön opinto-ohjaus, matala opintotuki ja lisääntynyt alkoholinkäyttö.

Pahentuvat terveysongelmat tulevat yhteiskunnalle myöhemmin kalliiksi ja estävät monissa tapauksissa pitkän aikaa sairastuneen ihmisen täysipainoisen elämän. Perussuomalaiset korostavat asiassa akuuttien jonojen purkamista tehokeinoin, kontrollien ja valistuksen lisäämistä sekä mahdollisesti muutoksia esim. elintarvikkeiden verotukseen siten, että terveellisempi ruoka olisi myös edullisempaa. Nythän terveellinen ruoka on usein kalliimpaa kuin vähemmän terveellinen.

1.5 Päihdepolitiikka

Päihdepolitiikan osalta korostamme mainonnan rajoittamista nykyisestään ja koti/tapakasvatuksen merkitystä nuorison keskuudessa, jossa päihteiden käyttö on lisääntynyt ja muodostunut jopa normaaliksi ilmiöksi. Myös esimerkiksi keskioluen paljousalennukset on kiellettävä.

Alkoholin verotuksen nostaminen on mielestämme kuitenkin keinona utopiaa, jos EU-alueella kokonaisuudessaan alkoholiverotusta ei nostettaisi suomalaiselle tasolle. Viinaralli ulkomailta vain kiihtyisi, eikä esimerkiksi nuorison alkoholinkäyttöä voitaisi kontrolloida edes nykyisellä tavalla. Pimeät alkoholimarkkinat takaisivat viinan ja mietojen juomien saannin iästä riippumatta, kysynnän ja tarjonnan lakien mukaan.

Tupakoinnin täyskieltoa ravintoloissa emme kannata, koska yhteiskunnan on otettava ratkaisuihinsa huomioon tietynlainen tasapaino perinteiden, yksilönvapauden ja toisaalta sääntelyn ja holhoamisen välillä. Nopeat pakottavat muutokset, jotka koskevat yksilönvapautta ja myös yritystoimintaa, eivät voi olla osa länsimaista yhteiskuntaa. Sen sijaan mielestämme tupakkatuotteiden verotuksen tulee pysyä korkealla tasolla ja siten hillitä ihmisten intoa tupakoida. Yhteiskunnalla, joka tarjoaa laajat terveystalvet, on oikeus myös välillisesti ohjata ihmisten tapoja parempaan suuntaan. Tupakanpolto ei lähtökohtaisesti hyödytä ketään.

Huumausainepolitiikassa kannatamme nollalinjaa eli mielestämme ei ole olemassa mietoja huumeita, joiden käytön salliminen olisi vastuullista. Huumeiden vertaaminen alkoholiin riippuvuutta aiheuttavana ilmiönä ja siten perusteluna myös huumeidenkäytön sallimiselle on kaukaa haettua kikkailua vakavalla asialla. Huumausaineisiin liittyvä järjestäytyneet rikollisuus lisää entisestään huumeista yhteiskunnalle koituvaa lisälaskua ja turvattomuutta.

1.6 Eläkeläiset

Toisin kuin monet muut puolueet ja heidän edustajansa, Perussuomalaiset ovat johdonmukaisesti toimineet eduskunnassa eläkkeiden nostamiseksi takaisin sille tasolle, josta eläkkeet 1990-luvulla tiputettiin. Mielestämme taloustilanteen paranemisesta johtuen ja toisaalta pidentyneen eliniän takia eläkkeitä on nostettava, jotta normaali eläminen olisi mahdollista myös ikäihmisille. Enää ei siirrytä suoraan työelämästä vanhainkotiin. Toisaalta suurimpia eläkkeitä voitaisiin myös leikata, laittamalla ökyeläkkeille katto.

Yli 400 000 suomalaista koskeva kansaneläkkeitten pohjaosan leikkaus on Perussuomalaisten mielestä korjattava. Samoin on poistettava leikkaus, jonka seurauksena n. 1000 euron työeläkettä saaville ei makseta kansaneläkettä lainkaan. Se, että monilta keskituloisilta kansaneläke on poistunut kokonaan, rapauttaa eläkejärjestelmämme yleistä hyväksyttävyyttä ja asettaa järjestelmämme alttiiksi sellaisille muutoksille, joiden seurauksena omaehtoinen eläkevakuutusjärjestelmä saattaa vahvistua ja siis lopulta murentaa nykyisen, kaikille turvallisemman, vaihtoehdon. Mielestämme yhteiskunnassa ei pidä siirtyä täysin yksityiseen ja sijoitus pohjaiseen eläkevakuutusjärjestelmään, jossa eläkkeet ovat täysin sidoksissa pörssikursseihin. Nyt näin kuitenkin käytännössä tehdään, kun keskiluokkaa ajetaan pois mm. kansaneläkkeen piiristä.

Nykyisessä järjestelmässä on kuitenkin myös paljon korjattavaa ja yksi epäkohta on työeläkkeitten indeksi, jolla eläkkeitä säännöllisesti tarkistetaan. Sitä on mielestämme muutettava niin, että 50 % indeksikorotuksesta seuraa yleistä ansiotason nousua ja 50 % seuraa yleistä hintojen nousua eli kuluttajahintaindeksiä. Tällä hetkellä 80 % indeksikorotuksesta perustuu kuluttajahintaindeksiin ja

vain 20 % yleisen ansiotason nousuun. Tämä on erikoista, kun kyseessä on työperusteinen etuus ja kun vielä tiedetään, että lähes poikkeuksetta palkat nousevat enemmän kuin yleinen hintataso. Niinpä eläkeläiset ovat suhteellisesti ottaen köyhtyneet kymmeniä prosentteja keskiverto työväestöön nähden. Ennen indeksi laskettiin 50-50 -periaatteella, mutta vanhat puolueet muuttivat käytännön ja siten salakavalasti leikkasivat eläkkeitä muiden leikkausten lisäksi.

1.7 Sotaveteraanit

Perussuomalaisten mielestä on pyrittävä siihen, että jokaiselle sotiemme veteraanille ja kotirintamanaiselle taataan vanhuusvuosiksi hyvät ja ihmisarvoiset elinolot ilman turhaa byrokratiaa. Tämä on nykypolven kansalaisten kunniatehtävä ja kunniavelka isänmaan vapauden pelastaneille ja hyvinvointimme rakentaneille miehille ja naisille, koska siihen meillä on varaa. Vain todellinen tahto on valtaapitäviltä kadoksissa. Vaikka veteraanien poistuma onkin suuri, tarvitsevat he yhä enemmän rahaa kuntoutukseen ja asuntojen peruskorjaukseen. Siksi määrärahat tulee säilyttää vähintäänkin entisellään, eikä laskea, kuten nykyinen hallitus on tehnyt veteraanien kuntoutukseen osoitettujen määrärahojen suhteen. On muistettava, että tämän väestöryhmän keski-ikä on jo lähellä 85 vuotta. Pian etuuksien parantaminen on myöhäistä, jos tarkoitus on, että veteraanit pääsisivät niistä nauttimaan.

Perussuomalaisille on sanottu, että rahaa veteraanien ja kotirintamanaisten olojen parantamiseen ei ole, mutta kun puhutaan kehitysavun nostamisesta tai pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottoiminnan aiheuttamista menoista tai EU:n paisuvasta nettopakkojäsenmaksusta unohtamatta EU:n puheenjohtajuuskauden kaltaisia huppeita kustannuksia, tuntuu rahaa yhtäkkiä näihin hankkeisiin riittävän. Kyse onkin siitä, mihin haluamme rahamme kohdistaa. Perussuomalaiset asettavat oman kansan ja etenkin sen kunniakansalaiset, sotiemme veteraanit ja kotirintamanaiset, etusijalle.

2 Verot maksukyvyn mukaan

Tulojen mukaan kiristyvällä progressiivisella verotuksella on ollut ja on yhä keskeinen rooli suomalaisessa hyvinvointipolitiikassa. Yhteiskunnallisista perusteista lähtevä progressiivinen verotus on lopulta yksilönkin etu, eikä verotuksessa Perussuomalaisten mielestä siksi pidä lähteä suoraan kohti tasaveroa kuten nyt käytännössä ollaan tekemässä. Tasavero palvelisi lähinnä yhteiskuntamme vahvimpia yksilöitä, mutta se heikentäisi yhteiskunnan moraalialia ja siten hajottaisi yhteisöllisiä perinteitämme. Lopulta tasavero aiheuttaisi siis ongelmia myös menestyvimmille yksilöille. Verot tulee suunnata maksukyvyn mukaan.

Perintöverosta on luovuttava osittain, siten että varsinaisesta – tai loma-asunnosta ei tarvitsisi maksaa perintöveroa missään tapauksessa. Mielestämme on väärin, että tavalliset ihmiset joutuvat maksamaan veroja ikään kuin kahteen kertaan, ja jotkut joutuvat vieläpä ongelmiin, mikäli haluavat pitää saamansa kiinteän perintöomaisuuden. Myös perintöveron alarajaa on nostettava jonkin verran. Varallisuusvero on kuitenkin palautettava, sillä ei ole hyväksyttävää, että kaikkein rikkaimpien verotusta alennetaan edes talouskasvun nimissä. Yhteiskunnan moraalialia rappeutuu ”tarkoitus pyhittää keinot” –tyyppisten päätösten seurauksena, jolloin lopputulos on kaikkien kannalta huono. Ei ole myöskään mitään todisteita siitä, että rikkaimpien ihmisten saamat lisätulot hyödyttäisivät nimenomaan Suomen taloutta.

Sen sijaan talouskasvun ja hyvinvoinnin nimissä tulisi helpottaa vähävaraisten ja samalla myös muiden verotaakkaa alentamalla esimerkiksi ruoan arvonlisäveroa, joka on Suomessa EU:n

keskitasoa korkeampi. Pitkien etäisyyksien maassa myös polttonesteiden verotusta ja auton käyttöverotusta olisi alennettava järkevälle tasolle. Jatkuva polttonesteiden hintojennousu sitä paitsi kiihdyttää inflaatiota. Näitten verojen alentamisen seurauksena monien hyödykkeitten hinnat laskisivat, minkä ansiosta monien kulutusmahdollisuudet ja kulutushalukkuus paranisivat ja raha palautuisi takaisin kiertoon. Nyt korkeat kuljetus- ja liikkumiskustannukset nostavat hintatasoa ja hidastavat myös talouskasvua.

On totta, että esimerkiksi ruoan arvonlisäveron alennus ei näkyisi täydellisesti hintojen laskuna, vaan kaupat ottaisivat osansa. Sopii kuitenkin epäillä, siirtyykö varallisuusveron poistaminen kulutukseen tai investointeihin muka paremmin kuin ruoan alv:n ja polttonesteiden alv:n alentaminen. Vaikka varallisuusveron poistamisesta aiheutuva rahan kiertokulkua miten laskisi, on selvää, että se oli tulonsiirto sellaisille ihmisille, jotka eivät sitä tarvitseet. Talouskasvun ja yhteiskunnallisen moraalien kannalta erityisesti kolmen suurimman puolueen tuella tehty varallisuusveron poistaminen oli Perussuomalaisten mielestä suuri virhe, joka täytyy korjata ja uudistaa verotusta muutenkin oikeudenmukaisemmaksi ja järkevämmäksi. Tähän asti on edetty pääosin väärään suuntaan. Mielestämme työn verotusta huomattavasti alemmalla tasolla oleva osakkeiden osinkojen verotus, on jo riittävä kädenojennus niille, joilla on eniten pääomia.

Yksi tarpeellinen kädenojennus niille, joilla on niukasti tai ei lainkaan pääomia, olisi tv-lupamaksun poistaminen ja Yleisradion rahoituksen muuttaminen budjettiperusteiseksi eli verovaroin rahoitettavaksi, jolloin tv-lupamaksu määräytyisi maksukyvyyn mukaan. On väärin, että esimerkiksi yksinäinen opiskelija joutuu maksamaan tv:n käytöstä saman summan kuin hyvätuloisen pariskunta. Toinen vaihtoehto olisivat alennukset tv-lupamaksuun vähävaraisille, jolloin oikeudenmukaiseksi koettavia maksujakin eittävä kertyisi nykyistä enemmän.

Valtion kuntien tehtäväksi määräämiin erilaisiin uusiin palveluihin ja velvoitteisiin on Perussuomalaisten mielestä varattava kunnille maksettava korvamerkitty määräraha valtion budjettiin. Kunnallisverotusta ei tule enää kiristää, sillä kuntaveron noustessa maksajiksi joutuvat erityisesti keskituloiset, jotka eivät saa juuri verovähennyksiä kuten pienituloiset, mutta joiden veronmaksukyky ei toisaalta ole hyvätuloisten tasollakaan. Tällä hetkellä valtiovalta ei kuitenkaan valtion hyvästä taloudellisesta tilanteesta huolimatta ole halukas auttamaan kuntia. Valtion kunnilta ottamien pakkolainojen takaisinmaksuakin on lykätty vuosia ja lykätään entisestään tulevalle vaalikaudelle. Ei tee hallitusta autuaaksi se, että ennen vaaleja kerrotaan velkojen takaisinmaksusta ja esiinnyttään kuntatalouden enkeleinä, kun kyseessä on kunnille kuuluvat rahat. Tällainen vaalisumutus on härskiyden huippu. Se, että valtio on laiminlyönyt ja laiminlyö velvoitteitaan, palvelee tavoitetta, jolla kuntia tullaan jatkossa hiostamaan puoliväkisin yhteen ja siten keskittämään palveluita ja purkamaan perinteistä pohjoismaista hyvinvointiyhteiskuntaa kohti EU:n tavoitetta pelkistetystä markkinayhteiskunnasta, jossa vain kaikkein vähävaraisimmat hoidetaan yhteisin varoin.

Sellaisia päätöksiä, jotka siirtävät verorasitusta kuntatasolle, ja siten keventävät suhteellisesti hyvätuloisten verotusta, mutta lisäävät tavallisten ihmisten veronkantotaakkaa, Perussuomalaiset eivät hyväksy. Linjaa, jonka seurauksena verotuksen progressiivisuutta on heikennetty ja siirrytty kohti ns. tasaveroa, ei tule mielestämme jatkaa. On kaksinaamaista kauhistella tuloerojen kasvamista ja samaan aikaan tehdä päätöksiä, joilla tuloerot käytännössä kasvavat.

DEMOKRATIA – VALTA KANSALLA

3 Kyllä kuntayhteistyölle, Ei sanelupolitiikalle

Kunta- ja palvelurakennemuutoksessa on tärkeä muistaa, että iso kuntakoko ei automaattisesti takaa hyviä peruspalveluita. Toisaalta on esimerkkejä siitäkin, kuinka pienessä kunnassa on kyetty peruspalvelut hoitamaan hyvin. Siksi ei olekaan mielestämme tarkoituksenmukaista sanella ylhäältäpäin yhtä ainoaa oikeaa kuntamallia, ainakaan siinä tapauksessa, että pienet ja elinkelpoiset kunnat käytännössä pakkolopetettaisiin.

Kuntakoon kasvattamista on perusteltu paitsi peruspalvelujen turvaamisella, myös demokratialla. Perussuomalaisten mielestä asia ei ole niin yksiselitteinen. Nykyiset kuntayhtymät eivät ole demokratian malliesimerkkejä, mutta niissä tehdään kuitenkin vain murto-osa päätöksistä. Kuntayhtymissä tehtävien päätösten määrä on huomattavasti vähäisempi kuin esimerkiksi EU:ssa tehtävien päätösten määrä suhteessa eduskunnan tekemiin päätöksiin. Koskaan aiemmin ei ole kuitenkaan niin laajasti arvosteltu kuntayhtymiä, jotka edustavat siis vapaaehtoista kuntayhteistyötä, kuin kunta- ja palvelurakennemuutoshankkeen yhteydessä. Yhtäkkiä vapaaehtoisesta kuntien välisestä yhteistyöstä onkin tehty demokratian mörkö, ja demokratiaa on lähdetty etsimään isommasta kuntakoosta hiostamalla ja puoliksi pakottamalla.

Perussuomalaisten mielestä takana on puhdas pelinpolitiikka, jossa ensin luodaan päätös ja sitten päätökselle etsitään sopivat ja ylevät perustelut. Tähän viittaa myös se, että valtio ei ole hyvästä taloudellisesta tilanteestaan huolimatta toistaiseksi maksanut rästiin jääneitä valtionosuuksia kunnille. Nyt se on luvattu tehdä. Päällimmäisenä tavoitteena tässä on vaalien voittaminen ja valtakirjan uusiminen äänestäjiä hämäämällä. Tosi asiassa kunnat yritetään valtion taholta kuivattaa erilaisilla uusilla palveluvelvoitteilla. Uusiin velvoitteisiin ei myönnetä lisärahoitusta, ja jos myönnetäänkin, sitä ei ohjata oikeaan paikkaan korvamerkitsemällä valtionosuuksia, jolloin käy usein niin, että rahat ohjautuvat muualle kuin esimerkiksi sosiaali- ja terveystalouteen. Tällainen meno palvelee kuitenkin valtapuolueiden tavoitetta ajaa päätöksenteko isompiin yksikköihin.

Isot kunnat eivät ole välttämättä sen tehokkaampia tai avoimempia päätöksenteon osalta kuin pienet kunnat. Pinta-alaltaan isoissa kunnissa olisi suhteessa huomattavasti nykyistä vähemmän päättäjiä edustamassa kuntalaisia ja kuntien eri alueita kuin nykyisten kuntien ollessa itsenäisiä, mutta keskenään yhteistyössä. Erityisesti suurkuntien reuna-alueilta olisi vaikea tulla valituksi luottamustoimeen, sillä äänestäjäpohja jäisi suhteellisesti nykyistä pienemmäksi. Suurkunnissa mentäisiinkin tehokkuuden ja enemmistön ehdoilla, ja vähemmistöt sekä inhimillisyydet jäisivät jalkoihin. Tehokkuus onnistuu isossa yksikössä inhimillisyyden kustannuksella, mutta Perussuomalaisten mielestä silloin ei voida puhua enää tehokkuudesta. Tehokkuutta on se, että sama palvelu tuotetaan vähemmällä voimavaroilla. Jos palvelu siirtyy kauemmaksi tai muuten muuttuu luonteeltaan, ei voida enää puhua entisenlaisesta palvelusta. Silloin kyseessä ei ole tehokkuuden lisääntyminen, vaan palvelujen karsiminen, hyvinvoinnin laskeminen ja tietoinen eriarvoistaminen sekä pakottaminen tietynlaiseen asumiseen ja jopa elämäntapaan. Vääränlaista tehokkuutta on muutenkin korostettu niin paljon, että julkinen palvelusektori on yliviritetty. Ennen tai myöhemmin kone laukeaa. Merkkejä kansakunnan loppuunpalamisesta on valitettavasti jo ilmassa.

On selvää, että byrokratia ei vähenisi samassa suhteessa kuntaliitosten määrän kanssa, vaan isoa yksikköä hallinnoimaan palkattaisiin varmasti runsaasti byrokratiaa. Päätöksenteko etäännyisi tavallisesta kuntalaisesta, kun tavalliselle ihmiselle tärkeät asiat leimattaisiinkin mitättömiksi.

Luottamushenkilötkään eivät enää kykenisi yhtä hyvin ohjaamaan byrokratiaa sellaisten asioiden osalta, joista tähän asti on päätetty nykyisten kuntien lautakunnissa, hallituksissa ja valtuustoissa. Isompia kokonaisuuksia on vaikeampi tavallisten, työkseen muuta kuin kunnallishallintoa tekevien, hallita. Se, että enää ei olisi yhtä paljon kuntayhtymiä, ei siis kokonaisuutta ajatellen lisäisi kunnallista demokratiaa, vaan heikentäisi sitä, jos niiden vaihtoehtona olisi suurempi kuntakoko.

Mahdolliset säästöt monissa kuntaliitoksissa syntyisivätkin nähdäksemme juuri siitä, että isommassa kunnassa kuntien reuna-alueet näivettyisivät ja kuihtuisivat pois, jolloin siellä asuville ei jäisi muuta mahdollisuutta kuin muuttaa lähelle keskitettyä palvelukeskusta. Uusilta reuna-alueilta ei myöskään haettaisi palveluita yhtä hanakasti kuin tähän asti. On selvää, että palvelupisteet eivät nyt suunnitellussa uudistuksessa lisäänty, vaan päinvastoin vähentyvät. Jos kuntia aletaan valtion ohjauksella ja kuntapäätäjien myötävaikutuksella ajamaan puoliväkisin yhteen, on se aluepolitiikan osalta tietoinen valinta. Se, että lopulta käytännössä pakkoliitoksiin johtavaa uudistusta perustellaan välttämättömyydellä, kertoo asian todellisen luonteen.

Totuus ei ole todellisuudessa niin mustavalkoinen kuin nyt annetaan valtapuolueiden toimesta ymmärtää. Sen sijaan nyt väkisin käyntiin laitetun kuntauudistuksen takana on osittain vallapoliittinen kädenvääntö, jossa Sdp ja kokoomus pyrkivät heikentämään keskustapuolueen valtaa kunnissa. Keskusta on hyväksynyt järjestelyn, turvatakseen vastaavasti omat etunäkökohtansa kolmen suuren vanhan puolueen kesken tapahtuvissa hallitusparitteluisissa. Päätöksenteon keskiössä on siis valta, jonka alttarille uhrataan tarvittaessa vaikka oma aate.

Perussuomalaisten mielestä kuntiin ja palveluihin liittyviä asioita pitäisi ajatella kuitenkin pitkällä aikavälillä eikä erilaisten valtapelien saisi ratkaisevasti vaikuttaa päätöksentekoon: laajasti asuttu maa ja mm. elävä maaseutu ovat globalisoituvassa maailmassa jatkossa yhä arvokkaampaa pääomaa, jota ei pidä tuhota lyhytnäköisillä päätöksillä. Kerran alas ajettua maaseutua ei enää uudestaan ole helppoa rakentaa.

Perussuomalaiset eivät siksi hyväksy käytännössä ylhäältä ohjattuja kuntaliitoksia, jotka lopulta nykyisten suurten puolueiden nöyrät kuntapoliitikot turhia kyselemättä toteuttaisivat. Se ei ole mitään demokratiaa, vaan näennäisdemokratiaa. Joissakin tapauksissa kuntaliitokset ovat toki tarkoituksenmukaisia ja jopa järkeviä, mutta yleistä mallia isompaan yksikköön siirtymisestä ei pidä tehdä. Sen sijaan kuntayhteistyön lisäämistä siten, että byrokratiaa karsittaisiin, mutta palvelupisteet säilytettäisiin, Perussuomalaiset kannattavat. Kuntaliitoksia suunniteltaessa on asiasta mielestämme aina järjestettävä paikallinen kansanäänestys.

4 Kansan saatava suoraan päättää EU:sta

Suomi on ollut EU:n jäsen vuodesta 1995. Aikoinaan suomalaisille luvattiin ties mitä etuisuuksia, kun liityimme unioniin. Toisaalta kylmän sodan maailmassa vielä eläneet kumartajapoliitikot pelottelivat suomalaisia Euroopan takapajulalla ja jopa sotiaallisella turvattomuudella, jos olisimme sanoneet EU:lle ei. Suomi vietiin Euroopan unioniin valtavan propagandan avulla, sen todistavat kymmenen vuotta liittymisen jälkeen tehdyt tutkimuksetkin.

Kylmän sodan maailmasta on siirrytty kuitenkin globaaliin markkinatalouteen, jossa ei enää tunneta mitään varsinaisia jakolinjoja, vaan jokainen maa kilpailee omilla eväillään. Konfliktien luonne maailmallakin on muuttunut valtioidenvälisestä pääosin valtioidensisäiseksi. Onkin paradoksaalista, että Suomi liittyi EU:hun sittemmin vanhanaikaisiksi käynein turvallisuuspoliittisin perustein. Kuitenkin vanha kumartava tyyli on jatkunut vielä EU:ssakin, vaikka aika on jo ajanut sen ohi.

Suomalaiset eliittipoliitikot ovat nöyrinä käyneet kumartamassa EU-herroja ja kiillottamassa heidän kenkiään. Milloin on tullut torjuntavoittoja, milloin näkymättömiä elintarvikevirastoja. Entisen presidentin Mauno Koiviston kriittiselle kokonaisnäkemykselle EU:sta ja nykyisen presidentin kriittisille arvioille Suomen toimintatavoista EU:ssa ei ole annettu mitään arvoa.

EU:n laajentumisen myötä 2004 Suomen painoarvo on yhä laskenut unionissa. Ainoa, mikä on noussut huomattavasti, on Suomen jäsenmaksuosuus. Olemme kuitenkin olleet jo 10 vuotena yhdestätoista jäsenyysvuodestamme nettomaksajia eli saaneet vähemmän kuin olemme maksaneet. Tuntuukin oudolta, että EU:n kannattajat samaan aikaan kehuskelevat erilaisilla projekteilla, joihin on saatu EU-rahaa. Kun kokonaisuutta katsotaan, ovat EU:n aikana suomalaisten tuloerot kasvaneet ja mm. maaseudun ahdinko lisääntynyt. Projektirahojen sijaan tulisikin puhua kipurahoista ja silmänlumeesta. Rahallista menetystäkin pahempaa on tietenkin oman päätöksentekovallan karkaaminen Brysselin byrokraateille kuten EU:n komissiolle, jota ei ole valittu vaaleilla. Suomalaisilla EU-poliitikoilla on valtaa noin yhden prosentin verran, eikä sen tuplaaminen mallioppilaskäyttäytymiselläkään siis juuri asioiden kulun suuntaa muuta. Mallioppilaspolitiikan tulokset ovat itse asiassa hyvin laihat. Moni maa, jonka poliitikot ovat ajaneet maansa etua tiukemmin, ovat menestyneet erilaisissa neuvotteluissa suomalaisia paremmin.

Kansalaisten EU:hun kohdistama kritiikki on leimattu tiedon puutteesta johtuvaksi ja järjenvastaiseksi. Suomeksi sanottuna, kansalaisten ”tyhmydestä” johtuvaksi. Epäsuhta eduskunnan ja kansalaisten EU-mielipiteissä on kuitenkin niin valtava, että jopa edustuksellisen demokratian voidaan katsoa toimivan Suomessa EU-asioiden osalta huonosti. Onhan EU:n merkitys päätöksenteossa iso. Siksi EU-asioista olisikin mielestämme järjestettävä maassamme kansanäänestyksiä. Jos Suomessa aiotaan päättää EU:n perustuslaista, on kansanäänestys ainoa oikea tapa tehdä se. Kansanäänestyksen yhteydessä käytäisiin EU:sta perusteellinen keskustelu, jolloin valtaosa suomalaisista kykenisi ottamaan kantaa EU:n perustuslakiin. EU:n perustuslaki tekisi EU:sta kansainvälisen oikeushenkilön, lisäksi määränemmistöpäätöksentekoa ja käytännössä lähes lakkauttaisi jäsenmaiden veto-oikeuden. EU:n perustuslain hyväksymisen seurauksena EU:sta kehittyisi pitkällä aikavälillä suurliittovaltio, johon yritetään väkisin sulattaa jopa Turkin kaltainen valtio. Perussuomalaiset eivät hyväksy sen paremmin EU:n perustuslakia kuin Turkin jäsenyyttä EU:ssa.

Suomen perustuslain mukaan valta Suomessa kuuluu kansalle, jota edustaa valtiopäiville kokoontunut eduskunta. Koska valta kuuluu aina kansalle, on sellaisista asioista, joiden seurauksena suomalaisten suoranaista päätöksentekovaltaa luovutetaan eteenpäin, järjestettävä siis kansanäänestys. Eduskunnalla ei ole oikeutta tätä valtaa luovuttaa eteenpäin omin päin. Jos taas ajatellaan, että EU:n perustuslaki ei muka muuta EU:n luonnetta, on kansanäänestys Perussuomalaisten mielestä joka tapauksessa tarpeen, sillä yli kymmenen jäsenyysvuoden jälkeen on hyvä aika saada kansan suoraan arvioida, miten hyvin annetut lupaukset ja todellisuus ovat kohdanneet toisensa. Valehtelulla tai kertomatta jättämisellä ei voi perustella tehtyjä päätöksiä. Jos taas vuosikymmenen takaiset päätöksentekijät ovatkin itse olleet lopulta tietämättömiä EU:sta, niin sopii kysyä, kenellä sitä tarvittavaa tietoa päätösten tekemiseksi lopulta on? Jos kansalaiset kelpaavat valitsemaan edustajansa eduskuntaan ja muihin poliittisiin elimiin, vaikka eivät edes kunnolla tunne ehdokkaita ja heidän edustamiensa puolueiden tavoitteita, niin kyllä kansalaisten pitää kelvata myös kansanäänestyksissä äänestämään. Etenkin, kun neuvoa-antavan kansanäänestyksen mahdollisuus on kirjattu omaan perustuslakiimme.

Perussuomalaiset haluavat pitää EU:n mahdollisimman löyhänä valtioiden välisenä yhteistyöelimenä, ja siksi ajamme ja kannatamme kaikkia sellaisia päätösehdotuksia, joilla EU:n valtaa jäsenmaidensa asioihin vähennettäisiin. Suomen EU-politiikkaan vaadimme täydellistä tyylin

muutosta: suomalaisten etua ei kyetä ajamaan mielistelemällä. Vastustamme EU:n kehittymistä liittovaltioksi, ja jos kehitys kohti liittovaltiota kiihtyy, vaadimme EU:sta eroamista, koska EU on sekä ideana että käytännössä yhtä epädemokraattinen kokeilu kuin Neuvostoliitto. EU:n läheisyysperiaate ja liikkumisvapaus ovat pelkkää propagandaa, jolla yritetään kosiskella erityisesti nuorisoa kannattamaan EU:ta. Samaan aikaan Brysselistä tuotetaan kuitenkin mitä järjettömpimpiä direktiivejä vaikeuttamaan tavallisten kansalaisten elämää ja hyödyttämään ison rahan valtaa. EU on ökykapitalistinen hanke, jolla yritetään täyttää suurpääomapiirien taskut rahasta ja vastaavasti luoda Eurooppaan arvotyhjiö, jossa vain rahalla on väliä. Isot keinotekoiset kokonaisuudet, jotka perustuvat kaiken lisäksi vain materialistisille arvoille, ovat perussuomalaisten mielestä tuhoon tuomittuja.

Tutkimukset ovat osoittaneet, että todennäköisesti Suomi ei ole hyötynyt myöskään euro-alueeseen liittymisestä, sillä pelkkä jäsenyys Euroopan talousyhteisössä ETA:ssa olisi taannut suomalaisille nykyisenkaltaiset korot ja maallemme vähintään nykyisenkaltaisen taloustilanteen. Euro-alueeseen kuulumattomien Ruotsin, Norjan ja Islannin sekä Tanskan tilanne vahvistavat tämän käsityksen oikeaksi. Sen sijaan hinnat ovat jopa EU:n omien tilastojen mukaan nousseet rahaliittoon kuuluvissa maissa, myös Suomessa. Euroon liittymisen myötä valtionvarainministeriö on alkanut sanella kaikki budjettiratkaisut, eikä asiantuntijaministeriöillä ole ollut halua puuttua epäkohtiin.

5 Ihmisoikeudet ja oikeusturva

5.1 Sisäinen turvallisuus

Kansalaisten turvallisuus asuinpaikasta riippumatta on perusoikeus, joka on taattava antamalla poliisille riittävät henkilöresurssit ja määrärahat myös harvaan asutuilla alueilla. Esimerkiksi kaikki avoimet poliisivirat on mielestämme täytettävä viivytyksettä. Talousrikostutkinnan myönteistä kehitystä on tuettava lisäämällä tutkijahenkilöstöä ja tutkimusvälineitä sekä kehittämällä lainsäädäntöä mm. rahanpesu- ja sisäpiiririkosten osalta.

Toistuvasti omaisuus- ja väkivaltarikoksiin syyllistyneiden tuomitsemista peräkkäisiin ehdonalaisiin rangaistuksiin Perussuomalaiset eivät näe lainsäätäjän tahdon mukaisena. Tuomareiden koulutuksella sekä nuoriso- ja yhteiskuntapalvelusrangaistuksia kehittämällä on pyrittävä katkaisemaan alkava rikoskierre. Samoin vapautuville vangeille on rikoskierteen katkaisemiseksi luotava edellytykset yhteiskuntakelpoiseen elämään.

Perussuomalaisten mielestä rikosuhrien asema on riittämättömästi turvattu. Rikosuhrien oikeudellisen ja taloudellisen aseman turvaamisesta yhteiskunnan on otettava perustuslain edellyttämä nykyistä laajempi vastuu.

Näemme huumeiden vaikutuksen omaisuus- ja väkivaltarikoksiin vakavana ongelmana. Niiden lisäksi huumeiden käyttö liikenteessä on voimakkaasti lisääntynyt aiheuttaen ennalta arvaamattomia vaaratilanteita. Ongelmaan on vastattava valvontaa ja poliisin valtuuksia lisäämällä. Huumeiden käytön ja hallussapidon on aina johdettava riittävän tehokkaisiin seuraamuksiin. Eräissä maissa lisääntynyttä vapaamielisyyttä niin kutsuttujen mietojen huumeiden sallimisessa perussuomalaiset pitävät vääranä politiikkana, jonka seuraukset ilmenevät vasta myöhemmin lisääntyneinä ja vaikeasti hallittavina yhteiskunnallisina ongelmina.

5.2 Noudatettu perustuslaki ihmisoikeuksien edellytys

Kansalaisten oikeusturva ja oikeudenmukaisuus ovat yhteiskunnan keskeisimpiä edellytyksiä. Tuomioistuinten ja niihin oleellisesti liittyvän syyttäjälaitoksen resurssien vähentäminen on väärää politiikkaa, joka johtaa kansalaisten eriarvoistumiseen myös lain edessä. Resurssien vähentäminen on jo johtanut käsittelyaikojen kohtuuttomaan pitenemiseen ja oikeusturvaa vaarantavaan seulontamenettelyyn esimerkiksi tuomioistuimissa. Perussuomalaiset näkevät tämän kehityksen vakavasti ristiriitaiseksi Suomen perustuslain ja kansainvälisten ihmisoikeussopimusten kanssa.

Perustuslaissa taattu kansalaisten oikeusturva edellyttää myös tehokasta valvontaa. Valvontaa virkavastuista suorittavien eduskunnan oikeusasiamiehen ja valtioneuvoston oikeuskanslerin harjoittama "minimaalisen intervention" eli minimaalisen asioihin puuttumisen menetelmä on jo johtanut apulaisoikeusasiamies Ilkka Raution vuoden 2003 kertomuksessa varoittamaan kulissioikeudenmukaisuuteen. "Lainsäädäntö (kulissit) on kunnossa, mutta yhteinen salaisuus on, että käytäntö on jotain muuta". (Ilkka Rautio, vuosikertomus 2003.)

Kehitys on näkynyt kanteluiden määrän ja niiden vaillinaisesti selvitettyjen osuuden lisääntymisenä. Jo runsaan kolmanneksen vuosittaisista n. 5000 kantelusta tarkemmin tutkimatta jättäneet oikeusasiamiehenkanslia ja oikeuskanslerinvirasto ovat osoittautuneet tehottomiksi ja menettäneet luotettavuutensa. Niiden tilalle on perustettava riittävät resurssit tehokkaaseen ja rehelliseen valvontaan omaava eduskunnan valvoma elin.

Oikeudenmukaisuuden keskeisenä periaatteena oleva tuomioistuinten ja muidenkin viranomaisten päätösten perustelu on saatettava lainmukaiselle tasolle. Perusteluista on kansalaisille ymmärrettävällä tavalla ilmentävä, mihin seikoihin ja lainkohtiin päätös perustuu sekä millä tavalla asianosaisten asiassa esittämät seikat ovat tulleet huomioituiksi.

Perustuslain velvoittama lakien tarkoin noudattamisen periaate kaikessa julkisessa toiminnassa on palautettava voimaan perustamalla laillisuusvalvontaa varten eduskunnan valvoma riippumaton Perustuslakituomioistuin. Sille kuuluvia tehtäviä nykyisin hoitava eduskunnan perustuslakivaliokunta on toistuvasti joutunut ratkaisijaksi omassa asiassa ja korvannut perustuslainmukaisuuden poliittisella tarkoituksenmukaisuudella. Perustuslaki on käytännössä ihmisoikeuksien perusta, mutta se on sitä vain siinä tapauksessa, että sitä myös noudatetaan.

6 Oikein suunnattu koulutus on tie hyvinvointiin

Suomalaisia ylikoulutetaan samaan aikaan kun kaikille ei ole näköpiirissä nykyisenkaltaista koulutusta vastaavaa työtä. Perussuomalaisten mielestä on resurssien tuhlaamista ohjata valtaosa peruskoulun päättäneistä suoraan lukioon ja sitä kautta korkeakouluputkeen, johon pääseminen tuottaa monille aluksi vaikeuksia. Ennen kaikkea ylikoulutus on ongelma yksilön omalle tulevaisuudelle: vuosien opiskelutyön ja mahdollisen opintolainan vastineeksi valmistunut henkilö saattaa jäädä vaille alansa töitä, jolloin lopputulos on yksilölle lähinnä turhauttava ja yhteiskunnalle kallis. Korkea koulutus ei takaa enää myöskään kaikille hyvää palkkaa edes omalta alalta, sillä työvoimaa on tarjolla enemmän kuin on työvoiman tarvetta.

Perussuomalaisten mielestä koulutus olisi kokonaisuudessaan uudistettava vastaamaan nykyistä työvoimantarvetta. Yliopistojen aloituspaikkoja olisi karsittava, jolloin motivoituneimmilla ja lahjakkaimmilla opiskelijoilla olisi edelleen nykyisenkaltaiset ja jopa nykyistä paremmat

mahdollisuudet opiskella, riippumatta heidän sosiaalisesta taustastaan. Kun opiskelijoiden määrä olisi korkeakouluissa nykyistä pienempi, jäisi opiskelun julkiseen tukemiseen nykyistä enemmän rahaa. Tällä hetkellä alhainen opintotuki, venyvät opiskeluaikat ja alhainen syntyvyys ovat parhaita ja samalla pahimpia esimerkkejä nykyisen koulutuspolitiikan väärästä suunnasta. Opintorahaa tulisi mielestämme korottaa, mutta koulutuspolitiikka tarvitsee myös kokonaisuudistuksen.

Peruskoulumme tarjoaa vankan sivistyspohjan, jota on syytä vahvistaa jatko-opinnoissa, suuntautuipa yksilö sitten ammatilliseen tai muuhun koulutukseen. Jatkokoulutuksesta ei saa tulla kuitenkaan itseisarvo. Yhä enemmän olisi panostettava ammattikoulutuksen laatuun, määrään ja houkuttelevuuteen sekä sitä kautta sen arvostukseen ja toisaalta nostaa korkeakoulujemme tasoa.

Peruskouluissa ihmisläheisyyden painottaminen ja yksilön huomiointi on tärkeää. Suomi ei ole massayhteiskunta, eikä siitä sellaista saa tulla. Koulutus on tie sekä yksilön että yhteiskunnan hyvinvointiin. Kouluvuodet aivan alusta saakka ovat jokaisen ihmisen kehitykselle hyvin ratkaisevat. Koulumuistoja on jokaisella, kaverit ja opettajat muistetaan opitun asian lisäksi. Pätevät ja osaavat opettajat ovat onnistuneen koulutuspolitiikan selkäranka. Innostunut, kannustava ja järjestyksen pitävä opettaja saa aikaan kunnioitusta ja oppimishalukkuutta ja on aivan keskeinen tekijä kaikessa oppimisessa.

Opetuksen on oltava monipuolista ja sen on tuettava erilaisia taipumuksia. Tämän vuoksi myös taide- ja käsityöaineiden nykyistä suurempaan tuntimäärään olisi paineita. Resursseja voisi vapauttaa tekemällä pakkoruotsi vapaaehtoiseksi aineeksi myös peruskouluissa.

Ylioppilastutkinnossa tämä pakollisuus on jo poistettu, eikä seurauksena ole ollut minkään luokan katastrofia. Kuitenkin resurssit ovat lukioissakin yhä kiinni ruotsinkielen opiskelussa, koska lukiolaisten tulee suorittaa useita pakollisia ruotsin kursseja vaikka eivät itse ainetta ylioppilaskirjoituksissa kirjoittaisikaan. Siihen nähden, miten paljon käytännön hyötyä ruotsin kielestä useimmille työelämässä tai jatko-opinnoissa on, voidaan puhua yhteiskunnan resurssien huonosti harkitusta kohdentamisesta. Pakko on tämän päivän näkökulmasta erikoinen tapa motivoida opiskelijoita. Vapaaehtoisuus ja valinnaisuus ovat mielestämme parempia vaihtoehtoja kuin pakko.

Suomessa monin paikoin rehoittaa ymmärtämätön lähi- ja kyläkoulujen tappolinja.

Perussuomalaisille ei ole jäänyt epäselväksi kyläkoulujen merkitys suomalaiselle oppimiselle ja sielunmaisemalle. Kasvatustieteen ammattilaiset ovat todenneet, että lähi- ja kyläkoulujen massalakkauttamisten seurauksena erityispedagogiikkaa eli erityisopetusta on alettu tarvita entistä enemmän. Yhtenä syynä ovat varmasti suuret luokkakoot ja isojen koulujen ongelmat, jotka poikkeavat pienkoulujen ongelmista. Lähi- ja kyläkoulut tulisi tarpeen vaatiessa säilyttää vaikka tarjoamalla keskusta-alueen lapsille mahdollisuus opiskella pienemmässä koulussa. Se edustaisi ratkaisuna kestävästä kehityksestä, monimuotoisuutta, yksilöllistä opetusta yhteisöllisessä ilmapäiirissä sekä myös alueiden elinvoimaisuutta. Lähikoulujen massalakkautukset edustavat vääränlaista tasapäistämistä.

Suomen kansan menestys riippuu sen luovuudesta, yhtenäisyydestä ja keskinäisestä solidaarisuudesta. Meillä on vankka kansallinen perusta, jonka avulla pärjäämme muuttuvassa maailmassa. Tulemme ja haluamme tulla toimeen muiden kansojen ja kulttuurien kanssa. Suomessa elämämme kuitenkin suomalaisin ehdoin ja se merkitsee sitä, että me pidämme joulujuhlamme ja laulamme suvivorhemme niin kuin tähänkin asti. Koulutuspolitiikan tulee olla kestävällä pohjalla.

7 Talous- ja elinkeinoelämä

7.1 Hyvä työllisyys ja laaja hyvinvointi toistensa edellytykset

Jo EU:hun liityttäessä oli tiedossa ja poliitikkoja myös varoitettiin sen kielteisistä vaikutuksista työvaltaiseen ja lähinnä kotimarkkinoilla toimivaan teollisuuteen. Nuo haitat ovat toteutuneet ennakoituakin voimakkaampina, ja seurauksena on vaikeasti hoidettava rakenteellinen työttömyys. Myöskään kansainvälisillä markkinoilla toimivien suuryritysten saamat edut eivät ole lähestulkoonkaan kaikilta osiltaan hyödyttäneet suomalaisia. Esimerkiksi puunjalostusteollisuuden investoinnit ovat suuntautuneet pääosin ulkomaille. Samoin etenkin elektroniikka- ja vaateteollisuus ovat järjestelmällisesti siirtäneet tuotantoaan ulkomaille.

EU:n rahaliittoon liittymisen jälkeen Suomella ei ole ollut enää itsenäistä toimivaltaa, vaan EU:n talouspolitiikkaa on hoidettu suurten maiden ehdoilla. Suomi on voinut vain sopeutua vallitsevaan tilanteeseen nk. sisäisen devalvaation kautta. Lukuisat ilmoitukset YT-menettelyjen alkamisista ja irtisanomisista ovat näkyvä osa tuota prosessia.

Uudet työpaikat ovat syntyneet lähinnä paikallisesti toimivissa palvelu- ja pk-sektorin yrityksissä. Niiden elinkelpoisuuden ja kehityksen turvaamiseksi valtiovallan toimet ovat olleet täysin riittämättömiä ja jopa väärän suuntaisia. Pienyritysten byrokratiaa on voimakkaasti vähennettävä ja niiden investointi- ja tuotekehitystoimintaa tuettava suuntaamalla teollisuuden tukia nykyistä tarkoituksenmukaisemmin työllisyyttä parantavaan suuntaan, sillä suurteollisuudelle suunnatut varat ovat tutkimusten mukaan jopa vähentäneet työpaikkojen määrää.

Perussuomalaisten mielestä yksityinen omistusoikeus, elinkeinovapaus, rehellinen yrittäjäys ja työ ovat vauraan maan peruspilareita. Kannustinloukut on purettava ja verojen progressio säilytettävä, jotta työnteko kannattaa aina joutenoloa paremmin. Kehitys kohti tasaveroa kuitenkin alentaa työn vastaanottamisen mielekkyyttä heikommin palkatuilla aloilla.

Vallitseva työttömyys tulee yhteiskunnalle taloudellisesti ja moraalisesti kalliiksi, joten sitä on tehokkaasti pyrittävä alentamaan. Pääpainon tulee olla todellisten työpaikkojen syntymisessä avoimille markkinoille. Erilaisten yritystukien, tukityöllistämistoimien ja verokokeilujen sijasta on suomalaisen työn kilpailukykyä parannettava alentamalla pysyvästi työnantajamaksuja ja palveluiden arvonlisäveroa. Arvonlisävero ja työnantajamaksut olisi syytä porrastaa liikevaihdon mukaan kasvaviksi niin, että maksurasitteet vähenisivät työvoimavaltaisilta pienyrityksiltä. Joustava korkotukilaina ja valtion takuu säilyttäisi työpaikat yrittäjien sukupolvenvaihdoksissa. Yritysten sukupolvenvaihdoksia olisi helpotettava myös perintöveroon liittyvin ratkaisuin.

Julkiselle sektorille tukityöllistäminen pitää säilyttää yhtenä keinona työllisyyden lisäämisessä. Pitkäaikaistyöttömien saaminen takaisin työelämään tarvittaessa velvoitetyöllistämisen kautta on tärkeää, mutta työllistämistoimien tulee olla sellaisia, etteivät ne vie aitoja työpaikkoja. Työmarkkinatuella ja peruspäivärahalla eläville työttömille olisi palautettava esim. 500 euron ansio-oikeus, mikä mahdollistaisi lyhyidenkin työsuhteiden vastaanottamisen työttömälle, kun tukia ei vietäisi heti pois lyhyestä työsuhteesta huolimatta.

Valtion tulee turvata koko Suomessa suotuisat puitteet yritysten toiminnalle ja työllistämislle. Työpaikat tulee ensisijaisesti pyrkiä säilyttämään ja luomaan ihmisten asuinseuduilla ihmisten siirtämisen työn perässä sijaan. Ehdotukset muuttokustannusten korvaamisesta toimivat päinvastaiseen suuntaan ja vain kiihdyttävät haja-asutusalueitten autoitumista. Työpaikkojen

säilyttämiseksi myös haja-asutusalueilla on tarjottava toimiva liikenne-, tietoliikenne- ja muu infrastruktuuri.

Valtion ja kuntien on lopetettava aiheeton pätkätöiden teettäminen ja niiden ketjuttaminen. 1990-luvun pankkikriisin hoidossa tehtyjen virheiden vuoksi luottokelpoisuutensa menettäneiden yrittäjien toimintaedellytykset on palautettava. Pörssi- ja optiokeinottelu on laitettava mahdollisuuksien mukaan kuriin ja 1990-luvun pankkitukimiljardit on palautettava veronmaksajille. Perussuomalaiset korostavat, että hyvä työllisyys ja pohjoismainen hyvinvointivaltio eivät ole toistensa vastakohtia, vaan monien tutkimusten mukaan tukevat toisiaan.

7.2 Energia, ympäristö ja liikenneyhteydet

Energian hankinnan turvaaminen, öljyn saatavuuden varmistaminen ja maakaasun tuonnin saatavuus ovat keskeisiä huomion kohteita tulevaisuudessakin. Monipuolinen energiantuonti on todettu Suomessa hyväksi ja tällä tavoin energian saatavuus on varmistettu. Osana monipuolista energiajärjestelmää tulisi uusiutuvien energialähteiden ja biopolttoaineiden käyttöä tulevaisuudessa lisätä. Ympäristövaikutuksia voidaan vähentää tehostamalla energian käyttöä ja tuotantoa, käyttämällä uusiutuvia energialähteitä ja huolehtimalla tuotannossa syntyvien päästöjen puhdistuksesta.

Kestävän energiajärjestelmän käyttämisessä on biopolttoaineiden käytöllä tärkeä osa. Suomessa esimerkiksi hakkuutähteistä tehtävän metsähakkeen käyttö voitaisiin moninkertaistaa. Suurin osa tähteistä jää tällä hetkellä vähäisten valtion tukien vuoksi käyttämättä. Ydinvoiman lisääminen nykyisestä ei ole mielestämme ensisijainen vaihtoehto energiansaannin turvaamiseksi.

Perussuomalaiset haluavat jättää ympäristön tuleville sukupolville parempana kuin minä sen itse saimme. Puhdas ympäristö kokonaisuudessaan muodostaa maamme arvokkaimman luonnonvaran.

Saha-alueet, entiset huoltoasema-alueet, vanhat kaatopaikat, kaivokset tulee kartoittaa ja puhdistaa kuten kaikki muutkin saastuneet alueet. Yhdyskuntajätteen tehokas lajittelu ja jätteiden tehokas poltto energian talteen ottamiseksi on mielestämme tärkeää. Kiinteiden rakennusjätteiden murskaaminen täytemaaksi säästää soraharjajamme turhalta rikkomiselta.

Puhdas vesi on luonnonvaroistamme lopulta arvokkain. Puhtaan juomaveden vienti maailmalle muodostaa tulevaisuuden aarreaitan. Joissakin maissa maksetaan litrasta puhdasta juomavettä jo nyt enemmän kuin mitä öljylitra maksaa meille. Happamoituvia järviä kalkitseamalla ja rehevöityviä vesistöjä ruoppaamalla sekä roskakalakannan vähentämisellä saadaan jo alkanut saastuminen pysäytettyä. Ravinneuormituksen vähentämisellä voidaan palauttaa vesistöjen alkuperäinen puhtaus ja säilyttää se. Suomen tulee olla aktiivinen myös Itämeren luonnontilan parantamisessa.

Ilman puhtaus vaikuttaa paitsi kansamme terveyteen, myös maaperään ja vesistöihimme. Maksamme hiilidioksidipäästöistä päästökaupassa. Me emme saa riittävästi hyvitystä Keski-Euroopasta tänne ajautuvista rikkidioksidista ja hiukkaspäästöistä, jotka myrkyttävät ja happamoittavat maaperää ja vesistöjämme jatkuvasti. Näiden kaukokulkeutuvien saasteiden torjuntaan tarvittava rahoitus täytyy perussuomalaisten mielestä periä niiden tuottajamailta täysimääräisesti.

Koska suurin osa liikenteestä aiheutuvista hiilidioksidipäästöistä aiheutuu yksityisautoilusta eli henkilöautolla ajettavista matkoista, on päätöksiä tehtäessä ajateltava myös esimerkiksi harvaanasuttujen seutujen joukkoliikenteen säilyttämistä sekä kaluston uusimista nykyaikaisiksi

linja-autoiksi eikä suinkaan kehittämisen lopettamista, niin kuin hallitus on esittänyt. Kun rautatieliikenteen osuus kaikista hiilidioksidipäästöistä on vain 2 prosenttia, niin tuntuu ihmeelliseltä, että valtio ei halua kehittää joukkoliikennettä monipuolisempaan ja vähäpäästöisempään suuntaan. Liikenneyhteyksiä on kehitettävä eteläisen Suomen lisäksi myös pohjoisempaan, kuten Lapissa ja Kainuussa, ja erityisen huonot itä-länsi –suunnan kulkuyhteydet olisi saatettava laajojen hankkeiden avulla 2000-luvulle.

Itärajan rekkajonoihin on puututtava periaatteella: yksi rekka Suomen puolelta Venäjälle per rekka Venäjän puolelta Suomeen. Tällä hetkellä Venäjän tulli työskentelee aivan liian hitaasti verrattuna Suomen rajavartiolaitokseen. Lisäksi venäläisille rekoille on asetettava samanlaiset säännöt kuin suomalaisille sen suhteen, paljonko Venäjältä tuleva rekka saa tuoda mukanaan polttoainetta. Tällä hetkellä venäläisrekat saavat tuoda mukanaan niin paljon polttoainetta, että ne eivät maksa veroina Suomeen mitään, vaikka käyttävät teitämme yhä enenevässä määrin.

8 Alue- ja maatalouspolitiikka

8.1 Omavarainen maatalous- ja elintarviketuotanto

Perussuomalaisten mielestä alue- ja maatalouspolitiikka eivät ole erillinen osa yhteiskuntaa vaan ne yhdessä muovaavat Suomea sellaiseksi, jollaisena sen koemme jokapäiväisenä elinympäristönämme. Puoluemme kannattaa koko Suomen tasapuolista kehittämistä. Vastustamme kaupunkien ja maaseudun keinotekoista vastakkainasettelua. Suomesta ei saa tehdä EU:n karhu- ja susireservaattia, autioittamalla maaseutua.

EU:n yhteinen maatalouspolitiikka soveltuu huonosti Suomen olosuhteisiin, koska olemme maailman pohjoisin maatalousmaa. Joudumme maksamaan suhteettoman paljon maataloustukiamme, vaikka niiden tulisi olla EU:n vastuulla. Lisäksi joudumme jatkuvasti neuvottelemaan tuenmaksuoikeuksista. EU:ssa yhteisvastuu maataloudesta ja puhtaista elintarvikkeista on unohdettu, kun tuijotetaan tuotteiden markkinavetoisuuteen ja jäsenmaiden nettomaksuosuuksiin. Viime aikoina on yhä enenevästi myös keskusteltu siitä, mitä kukin jäsenmaa saa ylipäättään tuottaa.

Teollisuuden etu on viety viljelijän edun edelle. Tuotantoa viedään EU:ssa suotuisimmille kasvualueille. Tästä viimeisimpänä esimerkkinä on Suomessa alkanut sokerintuotannon alasajo, vaikka Suomi on sokerintuoja ja kotimainen sokerinvalmistus on tarjonnut työpaikkoja sekä ollut kannattavaa. Globalisoituvan teollisuuden ja EU:n pieniä jäsenvaltioita sortavan maatalouspolitiikan seurauksena meillä on kohta taas sokeri kortilla, kuten se oli sodan jälkeen 60 vuotta sitten. Mitään ei ole opittu. Oma erityinen arvonsa tulisi antaa myös suomalaisten raaka-aineiden puhtaudelle, sillä määrän lisäksi kuluttajat haluavat laatua.

Kestävän maatalouspolitiikan periaatteisiin ei voi kuulua se, että parhaan tuloksen voi saada, kun ei tuota mitään. Nykyisin tämä on mahdollista, kun tuet maksetaan omistettujen hehtaarien mukaan. Viljelyä sopivasti laiminlyömällä voi saada myös näistä tuista jäämään enemmän käteen kuin jos pyrkisi tuottamaan esim. maksimaalisen tilakohtaisen viljasadon, josta riittäisi edullista ja terveellistä syötävää kansalle. Perussuomalaisten mielestä Suomen ja EU:n maataloustuotannon tukia on kehitettävä suuntaan, jossa parhaan tuen ja tuloksen saa, kun tuottaa kestävän kehityksen periaatteita noudattaen puhtaita ja terveellisiä elintarvikkeita kuluttajille ja rehuiksi kotieläintuotantoon. Vuoden 2007 lopussa päättyvää Etelä-Suomen 141-tukikautta on ehdottomasti

jatettava. Mikään kompromissi 141-tuen kohdalla ei perussuomalaisten mielestä tule missään tilanteessa kysymykseen.

EU:n maatalouspolitiikan tulisi paremmin huomioida myös maailmankaupan vaikutukset. EU:n alati tiukkenevat säännöt mm. ruuan turvallisuudesta nostavat kustannuksia ja heikentävät kilpailukykyä, jos EU:n ulkopuolelta tuotaville elintarvikkeille ei aseteta samoja tuotantovaatimuksia. Kaiken kaikkiaan voidaan todeta, että nykyisin Suomen maatalouden olosuhteet riippuvat siitä, miten EU:n maatalouspolitiikka kehittyy. EU:n laajentumisen vuoksi Suomen maatalouden vaikeudet ovat vain lisääntyneet.

Jos suomalainen maatalous halutaan säilyttää kilpailukykyisenä, on Suomessa tuettava Perussuomalaisten jo reilut kymmenen vuotta ajamaa perheviljelmäpohjaista mallia. Viime vuosina teollisuutta on kuitenkin tuettu enemmän kuin viljelijää. Teollisuudeksi ja kartanoiksi paisuvia suurtiloja ei tule tukea yhteiskunnan verorahoin. Elinvoimainen maaseutu ja perheviljelmäpohjainen maatalous luovat hyvän perustan vakaalle yhteiskunnalle.

Maatilat tulee säilyttää kohtuullisen kokoisina. Ainoa oikea tie ei voi olla yhä suurempia tiloja kohti. Myös pienemmille tiloille tulee varata mahdollisuus investointitukiin. Suomessa tulisikin ottaa käyttöön tila/viljelijäkohtainen tukikatto, joka voisi olla noin 100 000 €. On kohtuutonta tukea varakkaiden kartanoiden maanviljelyä suuremmilla panoksilla samanaikaisesti, kun pienemmistä perheviljelmistä elantonsa hankkivat kamppailevat jatkuvassa ahdingossa väärän tukipolitiikan takia. Tukimuodot tulisikin painottaa Suomessa sellaisiksi, että viljelijä saisi suurempaa hehtaaritukea ensimmäisistä 30-40 hehtaarista ja sen jälkeen suurempaa tilakokoa viljelevä voisi laajentaa omalla vastuullaan liiketalouden periaatteita noudattaen.

EU:n ja Suomen maatalouspolitiikan perustehtävänä tulee olla riittävän elintarviketuotannon turvaaminen. On kuluttajan kannalta tärkeintä, että ruokaa riittää ja hinnat pysyvät kurissa ja että tuotanto on kestäväällä pohjalla eikä luontoa rasiteta turhaan. Maisemanhoito ja maaseudun elinvoimaisen pitäminen ovat erittäin tärkeitä asioita. Kotimainen omavaraisuus puhtaiden elintarvikkeiden tuotannossa on kuitenkin tärkein perusta sille, miksi maataloustuotantoa Suomessa pitää tukea nyt ja tulevaisuudessa.

Jos nämä Perussuomalaisten hahmottelemat linjaukset maatalouspolitiikan suhteen eivät käy EU:lle ja sitä alituisen kumartavalle poliittiselle eliitillemme, olisi nähdäksemme parempi, että maatalouspolitiikka palautettaisiin kokonaan kansallisen päätöksenteon piiriin koko EU-alueella.

8.2 Aluepolitiikkaa pitkällä tähtäyksellä

Mielestämme valtion tulee turvata koko Suomessa suotuisat puitteet yritysten toiminnalle ja työllistämiseksi. Sen vastuulla on maamme toimiva liikenne-, tietoliikenne- ja muu infrastruktuuri sekä energian saatavuus kaikissa olosuhteissa. Kotimaisten uusiutuvien ja bioenergian hyödyntämiseen tähtävien menetelmien tutkimukseen ja koekäyttöön tulee suunnata lisämäärärahoja.

Perussuomalaisten mielestä vastikään lanseerattu ns. 700 euron muuttoavustus työn perässä muuttavalle henkilölle olisi käytännössä haitallinen, koska se entisestään kiihdyttää maaltapakoa ja kasvukeskusten pöhöttymistä. Tällä muuttoavustuksella hallitus toki kannustaa työntekoon, mutta ilmaisee samalla haluttomuutensa ja voimattomuutensa luoda työpaikkoja muualle kuin kasvukeskuksiin. On harhaluuloa, että muuttoavustus käytännössä toimisi toiseen suuntaan, koska kaikki muutkin poliittiset ratkaisut on tehty nimenomaan keskuksia hyödyttävällä tavalla.

Tämä avustus on samanlaista ”maton alle lakaisu –politiikkaa” kuin erisuuruiset etuudet mm. eläkeläisille ja työttömille maaseudulla ja kaupungeissa.

Koska kaupungissa eläminen on kalliimpaa, yhteiskunta maksaa siihen tällä hetkellä enemmän tukea kuin maaseudulla asuville. Tällainen käytäntö valitettavasti nykymuodossa johtaa ja on johtanut siihen, että monet muuttavat kasvukeskuksiin asumaan, jolloin eri seutukuntien väestöpohja pienenee ja siten edellytykset lähipalveluiden järjestämiselle heikkenevät. Samaan aikaan tulee yhteiskunnalle kuitenkin vähintään yhtä kalliiksi maksaa erilaisten tukien ja tulonsiirtojen varassa eläville korkeampia tukiaisia kasvukeskukseen kuin mitä esimerkiksi seutukunnassa sijaitsevissa kunnissa asuville kuuluu maksaa. Tämä johtaa palveluiden keskittymiseen, pahoinvoinnin lisääntymiseen ja tästä vastuun kantaa mielestämme erityisesti hallitus, jota kokoomus tämän toimintatyylin osalta on jatkuvasti tukenut. Kylmä markkinatalous ja sosialistinen keskittämispolitiikka ovat löytäneet toisensa niin hyvin, että tavallinen kansalainen ei enää erota vasenta oikeasta. Keskusta on siunannut kaikki toimenpiteet työllisyydelle välttämättöminä unohtaen täysin tasapainon aluepolitiikassa. Mielestämme maksettavat tuet pitäisi olla samansuuruiset maaseudulla kuin kaupungeissa.

Erilaisia virastoja on hajasijoitettava keskittämispolitiikan sijaan. Koska byrokratialla on merkittävästi valtaa, on selvää, että jos kaikki byrokratia keskitetään etelään, poliitikoille annettavat pohjaesitykset ja erilaiset selvitykset ovat myös sen mukaisia. Hajauttaminen on myös ruuhkautuvan Etelä-Suomen etu. Kaikkea ei ole tietysti tarkoituksenmukaista hajasijoittaa, mutta kultainen keskitie pitää olla kirkaana mielessä. Alueatasolla on syytä miettiä myös lääninhallitusten roolin uudelleenvahvistamista esimerkiksi sosiaali- ja terveysasioissa. 1990-luvulla tapahtunut työvoima- ja elinkeinokeskusten luominen on sysännyt sosiaaliset etunäkökohdat pahasti syrjään elinkeinopolitiikan tieltä. Tämä liittyy kiinteästi myös pohjoismaisen hyvinvointivaltion kiihtyneeseen alasajoon. Hallitus tukijoineen onkin Perussuomalaisten mielestä harjoittanut johdonmukaista politiikkaa, mutta ongelmana on vain se, että ratkaisut ovat johdonmukaisesti olleet väärinä.

9 Pakolaispolitiikka kuntoon ja maahanmuuttajat maassa maan tavalla

9.1 Perusteettomat pakolaiset pikakäännytettävä ja maahanmuuttajien kotoutumista edistettävä

Pakolaispolitiikassa perussuomalaiset vaativat tiukkaa linjaa. Sellaiset perusteettomat ”pakolaiset”, jotka tulevat Suomeen saatuaan kielteisen turvapaikkapäätöksen jo jossakin toisessa EU-maassa, olisi pikakäännytettävä välittömästi. Median harjoittamasta käsitehämmennyksestä huolimatta Suomessa ei ole käytössä pikakäännytysmenettelyä. Todellista inhimillistä hätää pakoontaan lähteneistä pitää tietysti huolehtia, mutta pakolaiskiintiöitä ei mielestämme pitäisi kuitenkaan kasvattaa, koska Suomella on vakavia ongelmia jo nykyisen pakolaiskiintiön vallitessa: 1300 turvapaikanhakijaa katosi jäljettämiin vastaanottokeskuksistamme pelkästään vuonna 2005. Asiaan saattaa liittyä esimerkiksi ihmiskauppaa. Kukaan todellinen pakolainen ei pakene turvallisesta vastaanottokeskuksesta.

Pakolaispolitiikka olisi kokonaisuudessaan siirrettävä sisäministeriön alaisuuteen, koska on ongelmallista, että tällä hetkellä pakolaispolitiikkaan ja erityisesti turvapaikanhakuun ja -hakijoihin liittyvät järjestelyt on hajautettu kahteen eri ministeriöön, sisä- ja työministeriöön. Maassamme

rikoksen tehneet pakolaiset tulisi mielestämme karkottaa takaisin kotimaahansa riippumatta heidän kotimaansa turvallisuustilanteesta. Ei ole hyväksyttävää, että kotimaan turvattomuuteen vedoten voi luoda turvattomuutta johonkin toiseen maahan.

Maahanmuuttopolitiikassa keskeinen asia on mielestämme se, että tänne tulevat pyritään integroimaan järjestelmään kunnolla ja järjestämään heille koulutusta ja töitä. Koska resurssit ovat kuitenkin pienet, ei ole tarkoituksenmukaista ottaa maahan ihmisiä ikään kuin työvoimareserviksi nostamaan erilaisia tukiaisia, ja siten heikentämään yhteiskunnallista moraalia. Maahanmuuttopolitiikan perusajatuksen tulisi olla ”Maassa maan tavalla”. Ei ole järkevää luoda sellaisia järjestelmiä kuten nyt, että Suomeen tullaan ikään kuin viettämään aikaa ja etsimään onnea, viranomaisten samalla pyrkiessä keinotekoisesti säilyttämään maahanmuuttajien omaa kulttuuria. Maahanmuuttajien oman kulttuurin säilyttäminen on heidän oma asiansa, eikä siihen pidä käyttää valtion varoja, koska se ei suoranaisesti edesauta maahanmuuttajien kotoutumista Suomessa. Sen suuntaisia päätöksiä, joissa kantaväestöä vieläpä kehoitettaisiin luopumaan omista perinteistä vieraiden kulttuurien takia, emme voi missään nimessä hyväksyä. Monikulttuurisuutta ei pidä vaalia väheksymällä omaa kulttuuriamme.

Koska nykyisiä maahanmuuttajiakaan ei edes yritetä integroida kunnolla yhteiskuntaamme vaan Ruotsin malliin alkaa muodostua kulttuureita kulttuurissa, niin suuressa mittakaavassa maahanmuutto myös ajaisi alkuperäisen suomalaisen kulttuurin lopulta uhanalaiseen asemaan.

9.2 Kehitysavusta kriisiapuun

Euromääräinen kehitysapu on noussut hurjaa vauhtia. Perussuomalaisten mielestä on ehdottomasti tingittävä 0,7 prosentin BKT-tasotavoitteesta. Puheet Suomen kehitysavun häpeällisestä tasosta ovat tietoista harhaanjohtamista, koska esimerkiksi 2007 bruttokansantuotteen kasvua seuraava kehitysapumme nousee peräti 64 miljoonaa euroa! Mikään muu määräraha Suomen budjetissa ei nouse automaattisesti BKT:n mukaan. Suomen kehitysapupolitiikasta on tullut punavihreä puuhamaa ja poliittisen korrektiuden suojissa lymyävä asia, josta ei saa sanoa mitään kriittistä. Tosiasia kuitenkin on, että monet kehitysavun kohdemaat eivät ole kehittyneet parempaan suuntaan vaikka apua on virrannut kymmeniä vuosia. Lisäksi suuri osa varoista menee toiminnan byrokraattiseen pyörittämiseen, matkoihin ja kokouksiin.

Kehitysavussa on täysremontin paikka. Valtiojohtoisuuden sijasta Suomi voisi keskittää apunsa esim. Punaisen Ristin katastrofirahastolle ja eri kirkkokuntien ulkomaanavuille. Korruptoituneiden ja omaa kansaansa sortavien hallitusten avustaminen tulee lopettaa kokonaan. Kansalaisjärjestöt voisivat edelleen toimia kuten parhaaksi näkevät, mutta veronmaksajien rahoja ei saa syyttää gebardihatuille. Jos kehitysapu katsotaan osaksi maailmanlaajuista turvallisuuspolitiikkaa, kuten usein kehitysavun nostamista vaativat toistavat, niin mielestämme erilaisista rauhanturvaoperaatioista Suomelle koituvat kulut tulisi laskea kehitysavun piiriin.

10 Lapset ovat kansakunnan tulevaisuus

Tällä hetkellä maassamme syntyy 1,8 lasta yhtä naista kohden. Samaan aikaan parhaassa hedelmällisyyssiässä olevista valtaosa opiskelee pienen opintotuen turvin, ja elää siis suomalaisen mittapuun mukaan köyhyysrajan alapuolella tehden samalla opiskelutyötä opintorahansa eteen. On erikoista, että lääkkeeksi Suomen väestön ikääntymiseen tarjotaan kuitenkin vain lähinnä maahanmuuttoa. Yhteiskunnan tulisi taata sellaiset olosuhteet, että nuorilla suomalaisilla olisi

todelliset mahdollisuudet saada lapsia. Lapset ovat aina tervetulleita ja edellytys kansakunnan tulevaisuudelle.

Koska opintoajat ovat maassamme venyneet pitkiksi lähinnä siksi, että suomalaisia ylikoulutetaan ja opiskelua tuetaan samaan aikaan yksilötasolla alimitoitettusti, on Perussuomalaisten mielestä opiskelijoiden muodostamalle perheelle kohdistettava nykyistä suurempi lapsilisä. Muuten parhaassa lastensaanti-iässä olevilla pareilla on liian heikot edellytykset hankkia ja kasvattaa lapsia. Huonot taloudelliset edellytykset, ei opiskelijoiden arvomaailma, ovat syynä lastenhankinnan lykkäämiseen. Päätöksenteossa vallitsevat arvot eivät perussuomalaisten mielestä kuitenkaan saa olla sellaisia, että tehokkuus on käytännössä elämäkin pyhempää. Jos lähes kaikki lykkäävät lastenhankintaa 30-vuotiaiksi, kuten nyt tapahtuu, niin lapsiluku jää auttamattomasti keskimäärin alle kahden ja väestörakenteemme vääristyy.

Myös lapsivähennys verotukseen pitäisi Perussuomalaisten mielestä palauttaa. Näin lähinnä lyhyemmin opiskelleita, mutta jo työelämässä olevia kannustettaisiin hankkimaan lapsia. Työnteon ja lastenhankkimisen yhdistämistä olisi helpotettava myös siten, että lapsen syntymästä lapsen äidin työnantajalle aiheutuvat taloudelliset kustannukset tasattaisiin molempien vanhempien työnantajien kesken. Näin myös nuorten naisten vakinaisen työpaikan saaminen käytännössä helpottuisi.

Perussuomalaisten mielestä maahanmuutto ei takaa ikärakenteen korjaantumista, sillä maahanmuuttajat eivät lopullisesti kotoututtuaan todennäköisesti hanki yhtään sen enempää lapsia kuin nykyinen kantaväestökään, koska edellytykset lasten hankkimiselle kasvattamiselle ovat ainakin tukien varassa elävillä huonot. Aluksi syntyvyys voi heidän keskuudessaan olla hiukan keskimääräistä korkeampi.

Maahanmuuttajat korjaavat ikärakennetta siis hetkellisesti, mutta koska heistä suurin osa jää tällä hetkellä yhteiskunnallisten tukien varaan, ikärakenteen korjaamisen takana oleva tavoite veroa maksavien työllisten ja yhteiskunnallisten tukien piirissä olevien oikeanlaisesta suhteesta etäännyty vain entistä kauemmas. Osa maahanmuuttajista saa töitä matalapalkka-aloilta, mutta vain harvalla on sellainen koulutus, jolla täytettäisiin tällä hetkellä maassamme olevaa lievää työvoimantarvetta. Suomessa on edelleen niin paljon työttömiä, että ennen kuin lähdetään hakemaan ratkaisua yhteiskuntamme moniin ongelmiin uusista maahanmuuttajista, on ihmisoikeuksienkin kannalta tarpeellista etsiä työtä maassamme jo oleville syntyperäisille sekä maahan muuttaneille.

Elinkeinoelämän ja valtapuolueiden vaatimukset maahanmuuton lisäämisestä johtaisivat palkkatason alenemiseen ja siten laajojen kansankerrosten pienentyvään hyvinvointiin Suomessa. Kasvava maahanmuutto onkin juuri tiettyjen suurtyönantajien sekä toisaalta monikulttuurisuutta ensisijaisena arvonaan korostavien idealistien tavoite. Pitkällä aikavälillä syntyvyyden saaminen nousuun on Perussuomalaisten mielestä ainut oikea ja helpoin sekä luonnollisin ratkaisu väestörakenteen korjaamiseksi, koska myös sellaiset maahanmuuttajat, jotka ovat saaneet töitä, jäävät joskus eläkkeelle. Kansakunnan säilyttämiseksi syntyvyyden nostaminen on tärkeintä. Maahanmuutto voi olla keinona vain poikkeus, mutta pääsääntönä se johtaa monenlaisiin ongelmiin ja on siten lyhytnäköinen ja kallis ratkaisu.

Myöskään hedelmöityshoitojen antaminen yksinäisille naisille tai naispareille ei edusta mitään todellista ratkaisua tässä kysymyksessä, vaan on sen sijaan itsekäs ja syntymättömän lapsen oikeuksia rikkova toimenpide, jota ei Perussuomalaisten mielestä pidä tukea yhteiskunnan varoin tai ylipäänsä sallia. Lasten saaminen ei ole automaattinen oikeus eikä yksinäisten naisten tai naisparien lapsettomuus sairaus. Haluamme, että yksinhuoltajia tuetaan heidän vaikeassa arjessaan, mutta emme halua, että maahamme ehdoin tahdoin synnytetään yksinhuoltajaperheitä.

11 Ulko- ja turvallisuuspolitiikka

Suomen puolustuksen ja maanpuolustustahdon ydin on kautta vuosikymmenten ollut yleinen asevelvollisuus, joka on terveellä tavalla yhdistänyt eri yhteiskuntaluokkia ja pitänyt jatkuvasti yllä yhteistä tavoitetta – isänmaan puolustamista kaikissa tilanteissa. Asevelvollisuuden suorittaminen on yli kaikkien yhteiskunta- ja puoluerajojen ollut suuri yhteinen yhdistävä tekijä. Asevelvollisuuden suorittaminen on monelle nuorelle miehelle – nykyisin myös monelle naiselle – ollut kunnia-asia ja antanut korvaamatonta itsetuntoa. Näitä moraalisen ryhdin tekijöitä ei ole Perussuomalaisten mielestä syytä väheksyä. On myös muistettava se tosiasia, että uskottava puolustus ei ole vain tahdon asia. Puolustusvoimat tarvitsevat myös todellisia materiaalisia voimavaroja. Muutoin emme kykene puolustamaan maatamme nykyaikaisella tekniikalla hampaisiin asti aseistautunutta maahantunkeutujaa vastaan.

Suomen poliittinen, tiedotuksellinen ja sotilaallinen eliitti on aloittanut kuitenkin mielipidemuokkauksen kohti Nato-jäsenyyttä. Kehitystä kohti supistettua ja vieraiden valtojen varaan rakentuvaa puolustusratkaisua on tuettu myös vähentämällä puolustusvoimien määrärahoja siten, että tällä hetkellä koko maan kattava alueellinen puolustusratkaisumme on asiantuntijoiden mukaan vaarassa murentua. Tilalle tarjotaan vapaaehtoista maanpuolustustyötä kuten maakuntajoukkoja, jotka sinänsä ovat kannatettava ajatus ja hyvä lisä puolustusratkaisuumme. Vapaaehtoisista maakuntajoukoista ei kuitenkaan ole korvaamaan koko maan kattavaa alueellista puolustusta. Tosiasia onkin, että maamme nykyjohto haikailee Natoon. Kansaa valmistellaan liittymiseen heikentämällä puolustusvoimien rahoitus pohjaa merkittävästi, jolloin nykyinen puolustusratkaisumme joutuu luonnollisesti kyseenalaiseen valoon. Kyseessä on samanlainen ylhäältäpäin ohjailu kuin kuntauudistuksessa, jota on vauhditettu kurjistamalla tietoisesti kuntia.

On selvää, että mahdollinen Nato-jäsenyys isoine ammattiarmeijoineen merkitsisi yleisen asevelvollisuuden lakkauttamista. Maanpuolustushenki on Suomessa korkealla, samaten puolustusvoimien arvostus. On syytä olettaa, että näin on siksi, että kansa kokee laajasti olevansa vastuussa Suomen puolustamisesta. Puolueettomuus ja liittoutumattomuus ovat palvelleet Suomea perussuomalaisten mielestä niin hyvin, että tämän linjan muuttamiselle täytyy olla todella painavat perustelut. Ajamalla nykyisen puolustusratkaisumme vararikkoon, tällainen perustelu on tietysti löydettävissä.

Kun katsotaan, mitä hyötyä Nato-jäsenyydestä olisi Suomelle, on kovin vaikea nähdä asiassa mitään sellaista, jonka vuoksi kannattaisi käytännössä USA:n johtamaan Natoon liittyä. Nato ei suojaisi Suomea nykyistä paremmin sotilaallisilta uhkilta. Päinvastoin liittyminen Natoon tarkoittaisi sitä, että joutuisimme olemaan mukana toimissa, joiden seurauksena saattaisimme saada lisää Suomeen ja suomalaisiin kohdistuvia ei-valtiollisia uhkia, kuten terrorismia. Joutuisimme myös luopumaan nykyisenkaltaisesta asevelvollisuusarmeijasta, ja puolustusmenomme todennäköisesti kasvaisivat eli kustannustehokkuus laskisi. Lisäksi ulkopoliittinen liikkumavaramme kaventuisi esimerkiksi sellaisessa tilanteessa, jossa Naton ja naapurimaamme Venäjän edut olisivat jossakin muualla maailmassa vastakkaiset. Jos Suomen valtaeliitti kuitenkin lopulta päättää hakea Nato-jäsenyyttä, on perussuomalaisten mielestä asiasta järjestettävä kansanäänestys.

Suomen liittyminen mukaan EU:n nopeantoiminnan joukkoihin oli Perussuomalaisten mielestä virhe. Nopeantoiminnan joukot voivat toimia tarvittaessa ilman YK:n mandaattia. Suomi taas on tähän asti korostanut ulkopoliitikassaan YK:n keskeistä merkitystä, joten oli epä johdonmukaista mennä mukaan joukkoihin, jotka voivat tarvittaessa toimia, vaikka eivät saisikaan YK:n lupaa. Yleensäkin EU:n kehitys kohti puolustusliittoa on perussuomalaisten mielestä askel kohti

liittovaltiota. Kilpailu USA:n kanssa maailmanpoliisin roolista on juuri sellaista suurvaltapolitiikkaa, jossa ennemmin tai myöhemmin joudutaan törmäyskurssille. Suomen ei pitä olla mukana yllyttämässä EU:ta tällaiseen asevarusteluun ja samalla heikentämään yleismaailmallisen YK:n roolia. Kaiken kaikkiaan sellainen sotilaallinen kriisinhallinta, jossa kyseessä on rauhanpakottaminen ase-in, on perussuomalaisten mielestä toimintaa, johon ei ole syytä tuhlata pienen maan ja sen kansalaisten varoja. Oman päätöksentekovallan piirissä tapahtuva hallittu rauhanturvaaminen on asia erikseen.

Hallituksen päätös, jolla Suomi liittyy Ottawan miinankieltosopimukseen vuonna 2012 oli kallis virhe, jota Perussuomalaiset eivät olleet hyväksymässä. Suomessa miinat ovat varastoituina, eikä niihin siten voi kukaan muu kuin maahantunkeutuja astua. Venäjällä ovat myös miinat käytössä, samoin USA:ssa. On käsittämätöntä, että Suomi menee mukaan miinat kieltävään sopimukseen, vaikka vieressä oleva sotilaallinen suurvalta ei tee samoin. Miinojen hävittäminen on myös kustannuskysymys: Korvaava asejärjestelmä maksaa ainakin 300 miljoonaa euroa, eikä se ole yhtä toimintavarma kuin jalkaväkimiina. Suomalaiset jalkaväkimiinat korvataan 2016 muilla järjestelmillä ennen kuin ne edes vanhentuvat. Samaan aikaan varuskuntia lakkautetaan ja alueellinen puolustus on vaarassa, kun rahat eivät riitä. Tällainen toiminta ja tällaiset päätökset ovat Perussuomalaisten mielestä johdonmukaisia vain siinä tapauksessa, jos tavoitteena on Nato-jäsenyys. Me emme Nato-jäsenyyttä kuitenkaan kannata, joten mielestämme miinat tulee säilyttää yhtenä aseena Suomen puolustusratkaisussa.

Maailman konflikteista tällä hetkellä enää n. 10 % on valtioiden välisiä. Lopulta tärkeintä turvallisuuspolitiikkaa onkin maamme sisäisestä turvallisuudesta huolehtiminen. Perussuomalaisten mielestä Suomen tulee jatkaa perinteisellä pohjoismaisella hyvinvointipolitiikalla, jossa valtiovalta viime kädessä turvaa jokaiselle kansalaiselleen ihmisarvoisen elämän. Nyt pohjoismaista mallia on alettu Suomessa raivata EU:n edustaman köyhäinhuoltoyhteiskunnan tieltä.

Tärkeä osa on myös rajavalvonnalla, maahanmuuttopolitiikalla ja poliisin toimintaedellytyksillä. Pääosa maailman kriisipesäkkeistä sijaitsee islamilaisen maailman alueella. Sieltä tulee myös pakolaisia Eurooppaan. Siksi onkin tärkeää, että meillä Suomessa säilyy korkeatasoinen rajavalvonta. Meidän tulee tarkastaa perusteellisesti, keitä maahamme tulee. Eurodac-tunnistusjärjestelmä toivottavasti auttaa tässä. Pelkonamme on kuitenkin, että EU:lle hahmoteltu yhteinen maahanmuutto- ja pakolaispolitiikka aiheuttaisi Suomelle paineita, joiden takia joutuisimme ottamaan maahamme nykyistä enemmän pakolaisia. Näiden maahantulijoiden joukossa on aina myös henkilöitä, joiden motiivit saattavat olla hyvinkin arveluttavia. Tällaisia henkilöitä ei pidä päästää maahan. Parhaiten tietysti tekisimme, jos jäisimme EU:lle hahmotellun yleiseurooppalaisen maahanmuutto- ja pakolaispolitiikan ulkopuolelle, jolloin saisimme itse päättää, keitä ja miten paljon maahamme otamme. Näkyvimmat merkit epäonnistuneesta maahanmuuttopolitiikasta ovat pääkaupunkiseudulla.